Revista studenților
din
ACADEMIA NAVALĂ
"MIRCEA CEL BĂTRÂN"

Orizonturi Marine

Anul II, Nr.4(6) 2007

Număr aniversar

Redactor șef:
GOAGĂ Liviu

Redactor șef adjunct:
CHINDRIȘ Diana

Redactori:
MOC Anda-Loredana
NEACȘU Delia
VELCEA Cătălina
APOSTOL Daniel
CUCOȘEL Dragoș
FILIP Vlad
ROȘU Marius
RUSU Bogdan

Colaboratori:
VASILE Raluca
MĂNĂILĂ Marius
ȘERBAN Sergiu

Grafică și
tehnoredactare:
CUCOȘEL Dragoș

Corector:
CHAKARIAN Ozana

Iată că, la 17 noiembrie se împlinesc 135 de ani de învăţământ de marină. Tot atunci, revista "Orizonturi marine" aniversează un an de la apariţia primului număr din noua serie.

Şi acum, ca şi atunci, suntem cuprinşi de emoţie. Atunci aşteptam să vedem reacţia cititorilor cu teamă, pentru că era prima oară când eram „gazetari”. Acum aşteptăm reacţia cititorilor, cu o teamă poate şi mai mare, pentru că ei vor da verdictul, vor confirma sau nu dacă noi, ca şi redactori şi reporteri ne-am maturizat, dacă odată cu noi s-a maturizat şi revista.

Îmi aduc aminte cum a început totul, într-o după-amiază de toamnă cu soare, cu o idee lansată în timp ce câţiva din actualul colectiv de redacţie fumam o narghilea şi povesteam ce am făcut în vacanţă sau diverse întâmplări din voiajul cu N.S. „Mircea”.

A fost atunci foarte mult elan, foarte mult entuziasm. Poate a fost mai mult o joacă sau o ambiţie. Academia ne-a sprijinit şi în scurt timp ne-am apucat de lucru. Curând însă am constatat că această revistă nu înseamnă doar entuziasm, ci şi foarte multă muncă, responsabilitate, că nu putem realiza tot ceea ce ne-am propus.

Colectivul de redacţie nu a rămas acelaşi. Unii au plecat, au venit alţii noi. Destul de dureros pentru noi este că rămânem tot mai puţini, că suntem în ani terminali şi nu avem pe cine să lăsăm în loc.

Şi totuşi am împlinit un an. A fost un an greu, în care s-a muncit mult, în care am simţit că suntem apreciaţi şi recunoscuţi, dar am trăit şi momente în care am simţit că nu mai avem resurse pentru următoarea apariţie. Ne-am confruntat cu probleme, cu decepţii, şi totuşi am rezistat.

Mulţumim tuturor celor care ne-au sprijinit, care ne-au îndrumat, care au muncit alături de noi, care au reuşit să ne mobilizeze atunci când a fost nevoie, celor care au răsfoit „Orizonturi marine”, şi fără de care totul ar fi fost fără rost.

LA MULŢI ANI!

Dan APOSTOL

Academia Navală “Mircea cel Bătrân”
Strada Fulgerului nr.1, 900218 - CONSTANȚA
tel/fax: 0241 643 096
e-mail: orizonturimarine@anmb.ro, www.anmb.ro
Orizonturi Marine
Seria veche: 1968 -1989;
începând din anul 2006, serie nouă, apare lunar
ISSN 1842 - 5798

www.cap-sizun.com

Mesaje aniversare:

Şcoala reprezintă pentru noi toţi in izvor nesecat de cultură şi ştiinţă, necesare formării noastre intelectuale şi este totodată instituţia de care ne simţim legaţi sufleteşte întreaga viaţă, pentru aportul ei la dezvoltarea noastră spirituală, pentru lecţiile de viaţă pe care le primim aproape zi de zi, pentru modelele pe care le avem în profesorii noştri preferaţi.

Iată de ce fiecare referire la viaţa de elev sau de student stârneşte amintiri plăcute şi emoţii puternice, greu de egalat, greu de explicat. Căutăm avizi noi informaţii despre colegi şi despre profesori, ne bucură orice veste bună care ne este adusă la cunoştinţă şi trăim cu asiduitate evenimentele importante ale instituţiei care ne-a format oricât de departe ne aflăm.

Ce poate fi mai frumos şi mai onorant pentru un absolvent decât să ajungă profesor în şcoala lui, ba mai mult să-i conducă destinele, să-şi poată împleti amintirile cu planurile de viitor şi să construiască pe temelia solidă pusă de înaintaşi?

Rememorez cu mare plăcere cei patru ani şi jumătate în care am condus Academia Navală „Mircea cel Bătrân", încercând prin fiecare activitate a mea să adaug noi şi noi faţete unui diamant şlefuit de atâtea generaţii de profesori şi absolvenţi în existenţa sa de 135 de ani.

Am coagulat eforturile celor pe care i-am condus în sensul construirii unui destin european pentru Academia Navală, în sensul asigurării unei vizibilităţi naţionale şi internaţionale absolut necesare pentru o şcoală de prestigiu şi în sensul apropierii foştilor studenţi de şcoala lor.

Am pornit pe noi orbite ale carierei cu satisfacţia că am lăsat în urmă o instituţie modernă de învăţământ universitar, cu o bază materială de calitate, în continuă dezvoltare, cu un corp profesoral în care experienţa unor generaţii se îmbină cu elanul altora şi dau naştere unui aliaj de cea mai înaltă noblete.

Iar acum, după ani, când instituţia de care mă leagă atâtea fire nevăzute se pregăteşte să adauge cea de-a 135-a floare în buchetul existenţei, îndrept un gând de respect către înaintaşii mei, salut noua genereţie de profesionişti pentru eforturile pe care le depun şi mă gândesc cu speranţă la viitorul prefigurat de actualii studenţi.

Le urez tuturor să aibă puterea şi înţelepciunea de a depăşi performanţele de până acum, iar Academiei Navală „Mircea cel Bătrân" îi doresc să-şi trăiască noua tinereţe în cel mai frumos mod cu putinţă, plasându-se de-a pururi în constelaţia de valori a învăţământului universitar românesc.

Şeful SMG Domnul Amiral Profesor
Universitar Doctor Gheorghe MARIN

Senatul Academiei Navale „Mircea cel Batrân" saluta cu o deosebita satisfactie continuarea traditiei publicistice studentesti în Academia Navala, într-un moment aniversar pentru institutie – 135 de ani de învatamânt de marina – continuare care trezeste, în sufletul si gândurile noastre, nostalgii, stari de rememorare a unei perioade de împliniri si consacrare a studentilor marinari în acest domeniu.

În anul 1968, dorinta elevilor-marinari de a avea o revista care sa le oglindeasca interesele, preocuparile, aspiratiile si adevarata masura a talentului lor literar-artistic a condus la aparitia, revistei „Orizonturi marine". Viata publicatiei s-a confundat cu existenta celor care au îmbratisat aceasta minunata profesie. Ea a fost conceputa si scrisa de elevi, studenti si cadre didactice. În fata foii albe, prin fantezie si simtire, ei au devenit poeti, prozatori si viitori gazetari. Unii si-au facut din respectiva ucenicie o a doua ocupatie, iar altii si-au însotit cariera cu regretul ca nu au avut curajul unui alt început. Dar, cu siguranta, toti au trait sentimentul lucrului bine facut. Navigând cu „vânt din pupa", mai mult de doua decenii (1989), numerele revistei au însemnat tot atâtea ipostaze si forme de exprimare ale sufletului si sensibilitatii marinaresti, ale idealurilor celor mai frumosi ani, anii studentiei.

Dupa 17 ani de absenta, actualul colectiv de redactie, colaboratorii interni si externi, toti cei care s-au implicat în acest efort generos, idealist în felul sau, merita recunostinta, admiratia noastra a tuturor.

Calitatea principala a revistei este optiunea pentru continuitate spre împlinirea si promovarea identitatii proprii. În publicistica, talentul ne încurajeaza, inspiratia ne mentine, iar geniul ne consacra. O redactie are nevoie de toate tipurile de publicisti: înzestrati, iluminati si geniali. Aveti în fata dumneavoastra o sansa uriasa de a fi cu adevarat europeni, de a comunica în toate directiile, cu orice institutie de profil naval de peste hotare.

Încurajati de acest început, speram ca numerele viitoare sa reprezinte tot atâtea expresii ale încercarilor de autodepasire.

Înaintasii agonisesc pentru a lasa o mostenire, urmasii au însa obligatia de a fauri o traditie si a o deschide spre alte...orizonturi.

La împlinirea primului an de la reeditare, Senatul Academiei Navale „Mircea cel Batrân" ureaza colectivului redactional si, implicit, revistei „Orizonturi marine" un sincer „La multi ani!" si „Bun cart înainte!"

Senatul Academiei Navale
„Mircea cel Batrân"

Învățământul românesc de marină la 135 de ani

Înființarea în urmă cu 135 de ani a Școlii Flotilei, în baza Deciziei Ministeriale numărul 15 din 17 noiembrie 1872, răspundea unei necesități ce devenise tot mai stringentă pe măsura dezvoltării Corpului Flotilei. Vodă Cuza pusese bazele Corpului unind cele două flotile- moldavă și munteană (octombrie 1860), iar Vodă Carol a vrut să o înzestreze cu nave, dar și cu cadre profesioniste, pregătite în țară. Școala a funcționat în apropierea unităților de marinari, pe dealul Țiglina, din Galați. După un deceniu, la 12 august, în apele bătrânului Danubiu, se oglindea silueta bricului "Mircea", nava comandată special în Anglia pentru Școala Copiilor de marină (1881). Mai bine de patru decenii, la bordul superbei corăbii românești, s-au format zeci de promoții de marinari. Pe "Mircea" și-au scris jurnalele de bord Victor Vlad ("Delamarina") și Jean Bart (Cdor. Eugeniu Botez).

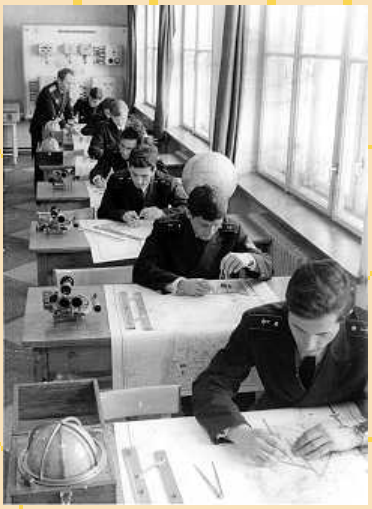

Școlile Marinei au fost acelea care au format marinari și pentru nou înființatele servicii de navigație la fluviu N.F.R. (1890), iar la mare S.M.R (1895). Deoarece, așa cum se menționa în scrieri ale epocii, la noi Marina Militară a fost aceea care dintr-un început a format cadre și pentru cea comercială. Pentru Școlile Marinei, mutate la Constanța la sfârșitul veacului al XIX lea, s-a construit un local modern, pe strada Traian nr 53, cu vedere la mare.

Aici și-a avut sediul și Școala Navală când, în 1920, s-a descentralizat la București Școala de Artilerie Geniu și Marină. Tot de aici au pornit în dimineața zilei de 17 mai 1939, elevii din ani 1 și 2 ai Școlii Navale și ofițeri elevi ai Școlii de Aplicație pentru a-l întâmpina pe noul "Mircea" care plecase în urmă cu două luni din Hamburg.

Dacă în prima conflagrație mondială Școlile Marinei au funcționat cu mari întreruperi, în cea de-a doua cursurile s-au desfășurat normal, doar că între anii 1944-1947 s-au mutat în câteva garnizoane. La revenirea în Constanța cursurile s-au desfășurat pe N.S. "Mircea", o vreme folosit ca și dormitor.

În octombrie 1954, elevii s-au mutat în localul din cartierul Coiciu, care în deceniul șapte s-a modernizat, devenind un campus bine dotat.

În vara anului 1973, prin unirea celor două instituții superioare de învățământ de marină – civilă și militară – a rezultat Institutul de Marină "Mircea cel Bătrân". Prefacerile benefice suferite de societatea românească după evenimentele din decembrie 1989, s-au răsfrânt și asupra instituției noastre care, din aprilie 1990, a devenit Academia Navală "Mircea cel Bătrân".

Indiferent de titulatura pe care a purtat-o de-a lungul existenței sale, Academia Navală "Mircea cel Bătrân" rămâne prima instituție de învățământ de marină din România și cea mai veche instituție de învățământ superior dobrogeană. Este și acesta un motiv de mândrie, așa după cum este însăși Academia prin întreaga sa bază materială și, mai ales, prin potențialul uman.

La ceas aniversar îi dorim mereu tinerei Doamne, Academia Navală "Mircea cel Bătrân" un sincer "La mulți ani"!

Muzeograf Mariana PĂVĂLOIU

La ceas de sărbătoare

Pe 17 noiembrie 2007 se aniversează 135 de ani de învățământ de marină. Cu această ocazie, Academia Navală ”Mircea cel Bătrân” a organizat o serie de activități ce se derulează pe parcursul a trei zile.

În perioada 15-17 noiembrie, instiuția noastră este gazda sesiunii jubiliare de comunicări ştiințifice a cadrelor didactice ”135 de ani de învățământ de marină”, cu participare internațională.

Sesiunea, la care sunt aşteptați academicieni şi profesori străini, se va deschide în data de 15 noiembrie cu o şedință solemnă şi anunțarea începerii lucrărilor workshop-ului cu tema „Promovarea cercetării navale româneşti în contextul integrării în platforma tehnologică europeană WATERBORNE”.

Pentru invitați s-a pregătit un program special care constă în vizitarea Academiei Navale, vizitarea de expoziții, cocktail-uri, ieşire pe mare cu N.S. ”Mircea” şi vizitarea navei ”Mureşul”.

În data de 17 noiembrie va avea loc un ceremonial militar, pe parcursul căruia invitații vor rosti alocuțiuni, se vor decerna plachete şi diplome de onoare, se va acorda medalia “Virtutea maritimă cu însemne de pace în grad de cavaler”. Bineînțeles, din festivitate nu vor lipsi intonarea imnului studențesc „Gaudeamus Igitur”, Muzica militară a Forțelor Navale şi defilarea efectivelor Academiei.

Pentru studenți, activitățile se vor încheia în seara de 17 noiembrie cu Balul bobocilor, care va avea loc în clubul ”Morgana”. Pe parcursul balului, se va desfăşura concursul pentru alegerea ”Miss” şi ”Mister Boboc”, spectacolul susținut de grupul satiric al Academiei Navale, o demonstrație de tehnică şi forță susținută de lotul sportiv de arte marțiale. Seara va fi presărată de concursuri hazlii, solicitante şi cu specific marinăresc.

LA MULȚI ANI ÎNVĂȚĂMÂNTULUI DE MARINĂ!

LA MULȚI ANI ACADEMIEI NAVALE ”MIRCEA CEL BĂTRÂN”!

Dan APOSTOL

Vapoare pe Marea Neagră - o viziune de copil

La data de 31 octombrie 2007 s-a sărbătorit pe întreg litoralul, "Ziua internațională a Mării Negre". Academia Navală "Mircea cel Bătrân" a organizat alături de Şcoala Generală "Ferdinand", o mică expoziție dedicată mării şi oamenilor mării.

Manifestarea a avut loc în cadrul bibliotecii Academiei care poartă numele renumitului explorator marin "Comandor Eugen Botez", cunoscut sub pseudonimul de Jean Bart, celebrul scriitor.

Expoziția a reunit creațiile din şcolile şi liceele constănțene, dornice de a participa, alături de cei 2 organizatori, la celebrarea Mării Negre. Copiii talentați au depus un efort deosebit şi prin creațiile lor au încercat să transmită un mesaj puternic şi anume: "protejați şi iubiți Marea Neagră".

S-au strâns aproximativ 400 de picturi, machete de vapoare, poezii şi eseuri care au transformat biblioteca Academiei într-o adevărată expoziție dedicată mării. Fiecare elev a primit o diplomă de participare şi invitația de a participa şi anul viitor la această sărbătoare. S-au stabilit 4 secțiuni, la fiecare acordându-se câte 3 premii: creație literară (eseuri şi poezii), scenete, picturi şi machete de vapoare. În alegerea câştigătorilor s-a pus accent pe originalitate, pe personalitatea copilului oglindită în propria creație, pe legătura sufletească cu marea.

La încheierea festivităților (vernisajul şi concursul) s-au vizitat biblioteca, muzeul academiei, sala de sport şi laboratoarele de motoare. Data acestei expoziții este destul de aproape de ziua de 17 noiembrie, zi în care Academia Navală "Mircea cel Bătrân" împlineşte 135 de ani de existență, timp în care a dat naştere la generații de marinari ce au dus stindardul tricolor pe luciul celor mai îndepărtate mări.

Delia NEACŞU

Vivant professores!

La ceas aniversar, instituția noastră se poate mândri cu apariția unei cărți omagiale. Desigur, probabil că "se poate mândri” este considerat puțin cam pretențios deoarece apariţiile de carte reprezintă un lucru uzual în instituțiile superioare de învățământ, precum şi în Academia Navală "Mircea cel Bătrân”. Această lucrare este însă una specială, cu care într-adevăr ne putem mândri, pentru că adună în paginile ei portrete de dascăli ai învățământului de marină care, de-a lungul timpului, au format numeroase generații de ofițeri pentru marină militară şi civlă. Au fost unii profesori deosebiți, care nu pot fi uitați, chiar dacă până acum nu s-a scris nimic despre ei. Sunt acei profesori al căror nume trece din generație în generație, sunt acei profesori care țineau prelegeri la jumătatea secolului trecut şi de care şi noi, studenții actuali, am auzit. Ineditul acestei cărți constă tocmai în acest lucru, în faptul că noi am auzit de aceşti oameni, dar îi percepem ca pe nişte legende, iar acum, citind aceste pagini, scrise de colegi ai acestor dascăli, foşti studenți ai lor, persoane care i-au cunoscut, putem să îi ancorăm în realitate, conştientizăm mai mult faptul că ei au existat.

Lucrarea „Vivant Professores” a fost elaborată de doamna muzeograf doctor Mariana Păvăloiu şi domnul comandor doctor Marian Sârbu, absolvent şi fost profesor al Academiei Navale.

Deoarece lansarea va avea loc în cadrul festivităților desfăşurate cu ocazia aniversării a 135 de ani de învățământ de marină şi până acum nu am citit decât unele manuscrise, ca prezentare a cărții îl voi cita pe domnul contraamiral (r) Raymond Stănescu, de asemenea, absolvent şi fost profesor al acestei instituții:

„Şcoala absolvită este instituția căreia, indiferent de gradul ei, îi datorăm devenirea noastră. Şcoala navală – instituție de învățământ superior – către care am acces din proprie dorință, a rămas în sufletul meu ca fiind principalul element în formarea mea pentru cariera ce aveam să o urmez. Profesia de ofițer de marină – militară şi, ulterior, comercială – am practicat-o mai bine de patru decenii. De aceea, tot ce este legat de această instituție are rezonanțe deosebite în sufletul meu.

Ideea unei cărți despre cei care au slujit învățământul militar de marină, mi-a părut de la bun început salutară. Sunt unul din cei care au răspuns cererii autorilor, realizând portretul căpitanului Tiberiu Sârbu.

Citirea manuscrisului mi-a adus în memorie şi pe alți profesori merituoşi ai şcolii noastre despre care au scris foşti colegi de promoție şi nu numai.

Am regăsit în lucrare chipuri uitate, contraamiralul C. Bucholzer, comandorii Carol Prossinagg, Ion Stoian, Constantin Costăchescu, Eugeniu Bălăbănescu ş.a., despre care nu s-a mai scris, dar care au format cu pasiune şi profesionalism generații de ofițeri de marină. Ideea autorilor, provocatoare de altfel, de a aduna în acelaşi prim volum portrete de dascăli, reconstituite din documente aflate în Arhivele Militare Române, şi din memoria foştilor studenți/elevi ai şcolii, este îndrăzneață.

Mă bucură editarea lucrării cu titlu generos – "Vivant Professores” – datorită dublei mele poziții, de absolvent – Promoția 1941 şi de profesor în aceeaşi instituție.

Lucrarea, pe lângă valoarea documentară incontestabilă, are acea valoare umană, relația profesor – student, privită peste zeci de ani, în cele mai multe cazuri şi care, fără excepție, este una exemplară.

Viabilitatea învățământului de marină românesc se explică şi prin calitatea profesorilor şi a studenților şi cartea vine să sublinieze acest aspect.

O astfel de lucrare era imperios necesară, şi sper că voi vedea şi volumul (sau volumele) următor, pentru că această carte vine să umple un gol, autorii săi realizând acest lucru cu multă dăruire şi profesionalism.”

Dascălii noștri - Episodul I - Dl. Conf. Univ. Dr. Colțescu Ion

Reporter: *Cum ați ajuns în Academie ca profesor* ?
Domnul profesor Colțescu Ion: Am ajuns în Academie în urma concursului susținut pentru ocuparea postului de asistent în 1977, la materiile Analiză Matematică şi Matematici Speciale, renunțând la Universitatea din Iaşi.
R: *Înseamnă că aveți 30 de ani de când sunteți aici?*
CI: Da, chiar în luna mai am împlinit 30 de ani de când predau în această instituție de învățământ.
R: *Şi cum au fost aceşti ani*?
CI: Din punctul meu de vedere, au fost foarte frumoşi, cu foarte multe satisfacții profesionale. Mi-au trecut „prin mână" mii şi mii de studenți, cu care mă întâlnesc şi în ziua de azi cu foarte mare plăcere.
R: *Cum era Academia când ați venit dumneavoastră*?
CI: Academia era o unitate de învățământ superior militar – erau militarizați şi studenții de la marina comercială şi marina de pescuit oceanic dar, în ciuda mediului cazon, studenții aveau o viață frumoasă, studențească în adevăratul sens al cuvântului.
R: *Chiar dacă aveau un program strict, militar*?
CI: Da. Cu toate acestea combinau armata cu învățământul cu succes şi ştiau să îşi facă viața frumoasă. În plus erau mulți studenți foarte bine pregătiți şi foarte disciplinați.
R: *Cum considerați că s-au schimbat lucrurile de atunci*?
CI: Lucrurile s-au adaptat aşa cum s-a adaptat întreaga societate românească la „noile vremuri". Dar ştacheta, cel puțin la catedra de matematică, nu a coborât. Desfşurarea orelor se face în acelaşi ritm susținut, după aceeaşi programă bine elaborată. Cu toate acestea, studenții vin din liceu mult mai slab pregătiți, cunoştințele lor sunt evazive. În aceste condiții ne străduim să facem tot ceea ce putem să îi aducem la un nivel ridicat de pregătire.
R: *Nu vă pare rău că ați plecat din Iaşi*?
CI: Nu! Deşi am avut parte de profesori excelenți şi la Iaşi era cel mai mare seminar de matematică din sud estul Europei. Dar nu, nu-mi pare rău că am rămas în Constanța.
R: *Vă considerați un profesor popular*?
CI: Da, mă consider şi sper să fie aşa. Eu am avut ca modele marii profesori care mi-au predat în facultate, cu toate că erau cei mai severi în notare, erau şi cei mai iubiți de studenți pentru că ştiau să se facă plăcuți, să se apropie de ei. Erau precum frații mai mari dar, cu toate acestea, la examen ei erau profesorii, iar noi studenții. Materiile predate de aceştia le învățam cu plăcere pentru că ştiau să ne trezească interesul în ei şi în materia pe care o predau. Având modelele acestea, caut pe cât pot de mult să-i urmez.
R: *Cum vă simțiți atunci când primiți aprecieri din partea studenților? La începutul anului universitar sau la orice alt eveniment la care sunteți prezentat sunteți primit cu aplauze furtunoase de către studenți.*
CI: Pentru mine aceasta este cea mai mare satisfacție profesională şi personală. Respectul de care dau dovadă studenții, salutul lor, este cea mai mare recompensă pe care mi-o oferă profesia.
R: *Sunt puțini profesori care au parte de o astfel de apreciere* ...
CI: Depinde foarte mult de personalitatea profesorului. Nu oricine e făcut să fie profesor. Cea mai grea afirmație pe care am făcut-o eu, a fost la terminarea facultății. Atunci, în consiliul profesoral de adio, cum se făcea pe vremuri, am afirmat că, din cei 150 de inşi care terminam facultatea de matematică în 1973, majoritatea nu pot să fie profesori. Domnul prof.univ. dr. Ion Creangă, rectorul pe atunci, mi-a cerut să explic. Am spus atunci că nu au afinități, că au să strice copii copiilor noştri pentru că nu au darul de a se face înțeleşi. Cu toate că majoritatea au cunoştințe de cel mai înalt nivel, nu sunt făcuți să fie profesori.
R: *Deci, pentru a fi profesor de matematică îți trebuie mai mult decât să ştii matematică* ?
CI: Matematica fiind o materie considerată dificilă de mulți, trebuie să ai mult tact pedagogic pentru a-i face pe studenți să se îndrăgostească de ea. Numai aşa, dacă reuşeşti să le captezi atenția, poți să-i faci să înțeleagă matematica.
R: *Sunteți renumit pentru metodele originale de predare şi examinare. De unde aveți inspirație pentru ele*?
CI: Tot ceea ce încerc eu să fac e să le trezesc interesul pentru materia pe care o predau. Nu fac decât ceea ce m-au învățat marii mei dascăli. Încerc să trec peste starea mea de spirit şi de sănătate, care poate nu este întotdeauna bună şi să-mi fac

cursul cât mai interesant. Leg materia de o anecdotă, o poantă să, le atrag atenția. Toate aceste lucruri le-am învățat de la profesorii pe care i-am avut în facultate şi nu numai. Pe fostul şef de catedră, profesorul Ciobanu Ilie, cu care am lucrat cel mai mult de când sunt în Academie, pot să-l consider ca pe un părinte, un mentor, am avut multe de învățat de la dumnealui.

R: *Păstrați legătura cu foștii studenți*?

CI: Da şi asta mă face să rămân în oraşul acesta. Cea mai mare satisfacție personală o am dacă unul din 20 de inşi de pe stradă ridică pălăria şi îmi spune: „Să trăiți domnule profesor!"

R: *Care dintre actualele personalități v-au fost studenți*?

CI: Sunt mulți! Toți patronii marilor firme de shipping, actuala conducere a marinei, conducerea academiei, comandantul flotei şi toți locțiitorii săi, de asemenea personalități din politică şi mulți alții! Unii sunt comandanți de cursă lungă, alții amirali...

R: *Bănuiesc că sunteți mândru*.

CI: Mă simt împlinit când un student de-al meu ajunge într-o funcție mai mare decât a mea. Mă simt mândru să ştiu că am contribuit la formarea lui ca om.

R: *Aveți de gând să rămâneți în Academie*?

CI: Am de gând să îmi închei activitatea în Academie. Deşi am avut oferte să plec, după 1989, am rămas. Îmi place că, deşi nu e prezența obligatorie, studentul vine la cursuri mai mult ca la alte facultăți, au mai mult respect față de profesor. Chiar dacă mai bine de 50 % vin deşi nu le place materia, dar le place profesorul. Şi asta îmi dă o mare mulțumire.

R: *Aveți un mesaj pentru actualii şi viitorii dumneavoastră studenți*?

CI: Îi rog să copieze pe cât pot şi cred ei de cuviință felul meu de a fi. Încerc să îi învăț mai mult decât matematică. Vreau să le arăt cum să fie oameni şi cum să-şi facă viața plăcută. Le doresc succes în tot ceea ce îşi doresc şi îşi vor dori să facă !

Interviu realizat de Diana CHINDRŞ

Jurnal de bord

08 iunie 2007, Constanța

Mirosul de levănțică al aşternuturilor e singurul lucru care îmi aduce aminte de casă ... de acasă. Şi când spun acasă, nu mă refer la patul metalic şi salteaua scorțoasă din Academie, ci la săculeții cu levănțică puşi între haine pentru a le feri de molii, motanul răsfățat care mi se cuibărea pe pernă şi strada ponosită care urcă la cer, cu tot cu oamenii ei drăgăstoşi. Toate acestea sunt însă departe de mine acum, dar nu mai departe decât au să fie ... şi nu într-un mod dureros.

Un fior mă trece de fiecare dată când ceva e pe punctul de a se schimba în viața mea. E o bucurie pe care noul o aduce în sufletul meu ... ca şi cum mi se dă şansa să schimb tot ce mi-a mers prost sau deloc până acum. E minunat! Iar această zi e o mare schimbare. Totul se întoarce cu susul în jos de acum. Dar nu în sensul rău al cuvântului ... doar că multe dintre acelea pe care le ştiam se vor schimba sau vor fi înlocuite cu altele noi.

Toată lumea e agitată; suntem prea mândri pentru a fi speriați, prea entuziasmați pentru a dormi. Deşi mai sunt 11 zile până la plecare, pentru noi aventura a început deja.

Marea e liniştită, mai liniştită decât oricând aş îndrăzni să spun (dar eu am tendința de a exagera). Ea a văzut de prea multe ori acest scenariu ... mă întreb dacă ne va primi cu aceeaşi dragoste cu care i-a primit pe cei dinaintea noastră.

11 iunie, Eforie

Am văzut delfini! A fost minunat, ca un semn de încurajare, ca un talisman norocos, au însoțit nava la prova cu agilitatea lor nobilă.

După amiază am primit centurile de siguranță, am fost instruiți în legătură cu măsurile de protecție a muncii şi am urcat în arboradă. A fost, fără îndoială, cel mai intens lucru pe care l-am trăit până acum. Am urcat până în gabie, în arborele centru. Nu pot descrie aglomerația de senzații şi de sentimente care a pus stăpânire pe mine. Mi-am păstrat calmul, nu am lăsat frica să mă domine. Dar, odată ajunsă sus, am fost copleşită.

Am avut mereu dorința de a trăi ceva extrem ...

această dorinţă mi-a fost îndeplinită.
Am avut acolo senzaţia de firesc, ca şi cum acela ar fi fost locul meu; de parcă nu am ajuns într-un loc nou ci am regăsit unul pierdut demult. Îmi imaginam că o să am mai multe emoţii, că va fi mai greu ... dar sunt mândră de mine şi de colegii mei, alături de care am întrecut aşteptările tuturor.

19 iunie, în drum spre Bosfor

Sunt ... emoţionată ... la doar câteva ore după ce ne-am desprins de cheu totul a dispărut. Părinţi şi iubiţi emoţionaţi, agitând batiste pe dană, ţărmul, stavilopozii ... toate au fost înghiţite de apă. Nu rămân decât pescăruşii jucăuşi, mai sunt şi delfinii care ne tachinează în zare.

Reporteri, agitaţie, uniforme albe, lacrimi, confuzie ... totul s-a topit în dungile de pe tricouri şi „pantofii de tip gabier", centurile de siguranţă, „repede dar cu grijă", noi în arboradă, marea de sub noi. Ca şi cum tot ce a fost cu câteva ore în urmă a fost doar un vis.

23 iunie, Pireu, Grecia

Primul lucru pe care l-am văzut clar în această dimineaţă a fost pavilionul Greciei deasupra mea. Mi-am dat seama atunci cât suntem de departe de casă. Ziua a trecut destul de rapid, dar momentul acela a fost perfect: cu soarele mijind în zare, cu vântul somnoros şi furios sub ochii mei împăienjeniţi de vise ... am urcat în gabie sub îmbinarea de alb-albastru pe care am gasit-o genială pentru a completa peisajul compus de "Mircea" şi Egee îmbrăţişaţi.

Portul e întortocheat şi nu am văzut atâtea nave la un loc niciodată. Dintre toate, bricul intra agale, graţios, gătit de sărbătoare ... am fost mândră.

Leandrul e în floare şi îmbată străzile, palmierii sunt fireşti, clădirile neobişnuit de albe, oamenii gălăgioşi şi străzile întortocheate, luminate. Spectacolul acestei lumi noi m-a înmărmurit.

02 iulie, în drum spre Alicante

Singura mea clepsidră e marea ... atâta timp cât ea nu se sfârşeşte nu are rost să număr cât a trecut şi cât mai e ... ce ştiu eu despre toate acestea? Sunt într-o lume în care timpul e în mâinile comandantului navei, el decide când dormim, când muncim, când învăţăm. Lumea aceasta îmi e nava, o descopăr, mi-o întregesc, o iubesc ... nu am de gând să o părăsesc decât atunci când nu am de ales şi atunci cu jurăminte de întoarcere.

Azi noapte am fost trapezişti ... artişti în lumina reflectoarelor. Am urcat pentru prima oară în arboradă noaptea ... a fost, incredibil. Spuneam că ştim deja tot ceea ce trebuie pentru a nu fi luaţi prin surprindere. Ni s-a demonstrat că mai avem multe de învăţat, dar faptul că ni s-a acordat încredere ne-a flatat. Ne-am descurcat cel puţin onorabil ... şi am fost încă o dată copleşiţi de complexitatea lucrurilor pe care le experimentam.

05 iulie, Alicante

Gătit de sărbătoare şi plin de viaţă, Alicante ne-a primit cu braţele deschise. "Mircea" nu-şi pierde din măreţie şi frumuseţe nici când e înconjurat de atâtea alte veliere. Dimpotrivă, între veliere noi şi moderne, bricul demonstrează că perseverenţa, dragostea, patriotismul şi respectul pentru tradiţii sunt chestiuni de actualitate. Am vizitat alte nave şi am fost vizitaţi de mii de turişti şi participanţi la "Tall Ships Race Mediterranea", dar spun cu toată convingerea că nu e niciuna la fel ca "Mircea".

Alicante emană bucurie şi dragoste de viaţă; oraşul e în sărbătoare pentru noi. În timpul scurt pe care îl am la dispoziţie încerc să cuprind totul: cerul, marea, palmierii, vântul, oamenii, navele, marinarii de peste tot din jurul lumii, străzile ... să le pot numi toate acestea: ale mele!

07 iulie, Alicante

Start "Tall Ships Race Mediterranea" 2007! Velierele s-au aliniat într-un spectacol incredibil.

Inima îmi e plină de atâta frumuseţe! De-ar fi şi vântul mai bun ... Se pare că nu o să avem prea mare noroc de vânt în această primă etapă a competiţiei. De acum punem în practică ceea ce am exersat. E măreaţă ideea că succesul navei în competiţie depinde de îndemânarea noastră...

12 iulie, Barcelona

Rambla e o lume de sine stătătoare...cu dansatori şi clovni, cu marinari şi zeităţi, cu draci, cu hippies, cu hoţi şi acadele, cu agitaţie şi poezie...o lume întreagă. Gaudi se poate să fi fost nebun dar a redefinit frumosul şi dragostea sa faţă de Barcelona, a născut clădiri, parcuri care vor rămâne mărturie pe veci a puterii şi ingeniozităţii unui om.

Barcelona te năuceşte, te face să visezi la epoci bufante şi plimbări cu caleaşca, apoi te aruncă într-un vârtej modernist şi frapează prin actualitate şi solemnitate. Columb îţi arată neînfricat încotro să porneşti pentru a descoperi lumea cucerită de el ...

Ştiu sigur că am să ma întorc aici ... străzile acestea mă fac să cred că le aparţin, că locul meu e aici. Nu pot să explic cum, dar ştiu că am să fac tot posibilul să mă întorc.

Totul la Barcelona e primitor, colorat şi sobru pe alocuri, nicicând monoton. Aşezată pe o bancă oarecare din Parcul Guell mi-am dat seama că nu pot să cuprind minunea care m-a adus aici. Nu am ştiut când am plecat din Constanţa, cât de complexe vor fi aceste zile, nu am putut şi nu pot încă să înţeleg întru totul ce mi se întâmplă. Erau lucruri despre care nici nu ştiam că pot visa dar care acum mi se dezvăluie şi mi se dăruiesc.

Norocoasă ... asta e. Aşa mă simt: norocoasă!

19 iulie, în drum spre Toulon

Sunt curier de cart şi marea e deosebit de albastră. Nu ştiu ce aş putea spune mai mult. Cuvintele par să mă părăsească zilele acestea ... în locul lor, trăiri nemaintâlnite pun stăpânire pe mine.

Viaţa mea e aparent un şir limitat de evenimente care se repetă zilnic. Cu toate acestea, le trăiesc din ce în ce mai intens, altfel de fiecare dată. Marea e mult mai frumoasă şi zarea mai adâncă ... E ca o poezie pe care o ştii pe de rost, dar de care nu te poţi sătura, de care te îndrăgosteşti tot mai mult de fiecare dată când o citeşti.

23 iulie, Toulon

Cu regret mă despart de Toulon, ca şi cum m-aş trezi dintr-un vis frumos. Până acum trei zile nu ştiam cum poate fi muntele lângă mare, cât de calzi şi primitori sunt francezii, ce cochete şi curate sunt străzile Toulonului. De aici plec cu gândul la culorile unei ţări pe care nu credeam că o să o pot iubi ... sunt fericită.

Am învăţat atâtea lucruri noi! Am cunoscut oameni care m-au învăţat câte ceva despre lumile lor, despre cultura şi felul în care trăiesc ei, am văzut locuri despre care doar am visat până acum ... Mă simt mai bogată şi sunt conştientă că lucrurile nu se termină aici.

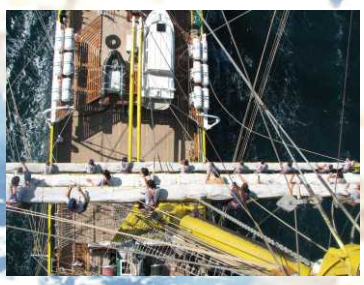

Am defilat astăzi pe străzile Toulonului şi pot să spun că nu m-am simţit nicicând mai mândră că sunt româncă. Câteva mii de oameni s-au adunat pentru a ne vedea. Nu ne-am aşteptat la o astfel de primire. Turişti şi localnici deopotrivă s-au înşirat pe cei aproximativ trei kilometri cuprinşi în traseul paradei echipajelor şi ne-au aplaudat, ne-au admirat şi ne-au felicitat.

Am avut parte de acele 15 minute de faimă de care se spune că are fiecare om în viaţă.

30 iulie, Genova

Cunosc toate navele din competiţie ... le recunosc când trec pe lângă noi. Am preiteni între membrii echipajelor acestora. Pot spune că am

surprins, într-o oarecare măsură, esenţa fiecărui port vizitat, câte ceva din obiceiurile şi tradiţiile lor. Acestea sunt doar câteva motive pentru care îmi pare rău că am plecat din ultimul port al competiţiei.

Ne-am făcut, cred eu, datoria; aceea de areprezenta cu cinste România şi bricul "Mircea". Dar mă întreb cum ar fi fost ca din Genova să fi plecat spre alt port, spre altă ţară.

Ultima imagine pe care o am în minte e tricolorul purtat de mâinile noastre pe străzile Genovei ... apoi e parada spectuloasă şi felul în care ne-am luat rămas-bun de la celelalte nave. A fost cel puţin emoţionant. Ne întoarcem deci acasă ...

05 august, în drum spre Constanţa

Apus de soare în Marea Mediterană ... şi poate ar trebui să mă opresc aici. Descrie perfect starea mea. Sunt veghe pupa şi mă bucur de ultimele raze leneşe ale acestui soare aproape exotic. Ne apropiem de casă; cu fiecare milă parcursă simt cum pune stăpânire pe mine o nostalgie pe care nu am cunoscut-o până acum.

Am început antrenamentele pentru Ziua Marinei şi aflăm că suntem aşteptaţi în ţară cu fast şi nerăbdare. Mă bucur că ma întorc, îmi lipsesc cei dragi dar ... rămân la ideea că ar fi fost interesant să mai avem un port de vizitat, o mare a cărei culori să o admirăm...

9-10 august, Eforie

Am ajuns! E ora trei, nu cred că e firesc să scriu la ora aceasta. Dar sunt prea emoţionată să dorm. Mâine mă va aştepta tata în port împreună cu alte rude. Am să le spun ce-am făcut în aceste ultime 52 de zile. 52 de zile? Când au trecut, chiar nu ştiu.

Ar trebui să trag o linie şi să concluzionez. Nu pot. Mă împart între bucuria că m-am întors şi nostalgia pentru tot ce-am trăit în ultimele două luni. E ciudat cum punem stăpânire pe tot ceea ce intră în viaţa noastră. N.S. „Mircea" nu mai e o navă oarecare, ci bricul pe care mi-am făcut practica, unde am dormit în hamacul meu, cu chesonul meu pe care l-am ticsit cu suveniruri, cu centura mea de siguranţă, locul meu în arboradă, strângătorul meu ... Mă întind pe punte şi mă joc cu degetele pe anii ei...o consider a mea.

Îmi va fi greu să mă rup de viaţa mea aici ... simt că las ceva în urmă, o parte din mine. Şi ştiu că am să mă întorc, în căutarea ca studentă, la prima întâlnire cu marea.

În câteva ore vom vedea dana plină de cei dragi ... fanfara şi garda de onoare, uniforme albe, salutul nostru pe vergi, emoţii...Ne-am întors!

Diana CHINDRIŞ

Poze realizate de: Sergiu ŞERBAN

N.S. „Mircea” şi Tall Ships Race Mediterranea 2007

Extras din corespondența domnului locotenent comandor Octavian Tărăbuță:

04.07.2007

"Tall Ships Race Mediterranea" 2007 a început!

În sfârşit, iată-ne ajunşi la linia de start a acestei prestigioase competiții nautice. Urările „Vânt din pupa” ale colegilor şi familiilor noastre au fost de bun augur. După 15 zile de la plecarea din Constanța, pline, aşa cum vă relatam, de studiu şi antrenamente intense, am intrat ieri în portul Alicante. Am simțit atmosfera sărbătorească încă din rada portului. Unele veliere se întrezăreau la dană, altele îşi aşteptau cuminți rândul la acostare, la fel ca noi. Iar panorama oraşului Alicante – Alacant în catalana valenciană – este dominată de mai multe promontorii muntoase, între care se evidențiază cel al castelului „Santa Barbara”.

NS „Mircea” a acostat la molul nr. 14, în mijlocul surorilor sale de clasa A (compusă din velierele cu o lungime mai mare de 40 de metri). Pentru îndrăgostiții de frumoasele nave cu vele, le voi enumera în ordinea care se poate vedea şi în fotografii: ”Kaliakra” din Bulgaria, ”Pogoria” din Polonia, ”Creoula” – Portugalia, ”Capitan Miranda”, ”Mir”, NS ”Mircea”, ”Stad Amsterdam” din Olanda, ”Guayas” – Ecuador, ”Juan Sebastian Elcano” – reprezentând țara gazdă, Spania – şi ”Palinuro” din Italia. Imediat după lăsarea schelei la dană, reprezentanții organizației Sail Training International (STI), sub a cărei egidă se desfăşoară ”Tall Ships Race”, ne-au întâmpinat călduros, ca pe oaspeți importanți şi dragi. Am fost onorați să primim totodată şi ofițerul de legătură al Marinei Regale Spaniole.

Organizarea cursei din acest an – şi a întregului festival, gândindu-ne la numeroasele evenimente sportive şi culturale care deja au început – este impecabilă. Pe baza acestui fapt, comandantului marşului, cdor.dr. Ştefan Georgescu, şi comandantului navei şcoală, cpt.cdor. Gabriel Moise, le-a fost mai uşor să planifice activitățile la care toate cele 187 de persoane de la bord vor participa. Şi astfel, ofițerii instructori, membrii echipajului şi cadeții Academiei Navale „Mircea cel Bătrân” şi cei ai Şcolii de Maiştri Militari de Marină au purces cu entuziasm la îndeplinirea celei de-a doua misiuni, de onoare, primite: aceea de a ne face cunoscuți comunității navigatorilor din toată lumea ca parteneri egali – uneori chiar mai buni!

După ce comanda marşului a răspuns urării de „Bienvenido a Alicante” la sediul STI, primele activități de reprezentare au fost, bineînțeles, vizitele la bordul NS ”Mircea”. O mulțime de curioşi au admirat formele elegante ale velierului nostru, starea de curățenie absolut impecabilă – pentru care am fost mereu gratulați, echipamentele moderne de navigație şi de comunicații. Iar marinarii români, în rol de ghizi atenți şi amabili ai grupurilor de vizitatori, au început deja să rupă câteva cuvinte şi în spaniolă: Ola, por favor, bienvenido a bordo, muchas

gracias, intrate deja în vocabularul cadeților români.

Fără falsă modestie, pot spune că al nostru ”Mircea”, la a doua sa tinerețe, impresionează pe toți cei care îi urcă schela. Iar ca întotdeauna, în porturile străine vizitate, printre turiştii fără experiență marinărească există şi adevărați pasionați amatori, sau persoane care şi-au dedicat viața marinăriei.

De menționat în sprijinul acestei afirmații a fost o pereche de vizitatori germani – soț şi soție, domnul Mueller, un marinar aflat acum la pensie, care era la curent cu toată istoria lui ”Mircea” şi a celorlalte 4 surori construite la Blohm&Voss. Iar dintre toate, NS ”Mircea” are un loc aparte în inima sa, deoarece îi uneşte anul naşterii – 1939. La plecare, domnul Mueller ne-a mărturisit: „Aş fi vrut, la vârsta mea, să arăt la fel de bine ca Mircea!”

După amiază, s-au prezentat la bord şi cei doi cadeți germani care se vor antrena la bord până la întoarcerea noastră acasă. Cadeții Felix Schneider şi Jan Brodersen au fost cazați şi informați preliminar de către ofițerul secund, lt.cdor. Constantin Herciu. Avem aşadar la bord, din totalul de 13 marinari străini, patru cadeți (din Ucraina şi Germania) şi un aspirant din Croația.

Seara, pe molul unde este acostată această armada de veliere, în mijlocul miilor de turişti, au avut loc reprezentații muzicale şi coregrafice din partea gazdelor spaniole şi chiar a unui echipaj (al ecuadorienilor de pe ”Guayas”). După această zi inaugurală, până sâmbătă 7 iulie, când vom întinde velele către Barcelona, vom continua să fim prezenți la toate manifestările sportive, culturale şi turistice, pe care cadeții români le merită din plin. Dar despre toate acestea vă vom informa în corespondența de mâine.

....

19.07.2007

Între Barcelona şi Toulon

În zilele de după plecarea din Barcelona, NS ”Mircea” s-a depărtat de coastă în jur de 50 de mile marine. Avem timp acum pentru însuşirea noilor teme din programul de practică marinărească. Vremea este foarte bună, marea are gradul 0 spre 1, adică valurile sunt foarte mici, iar câteodată suprafața albastră a Mediteranei vestice se transformă într-o uriaşă oglindă. Comanda marşului şi a practicii a hotărât că este momentul oportun pentru lăsarea bărcilor la apă. Cu motorul oprit, aşadar, am plutit în derivă în ultimele două zile. Cum vă spuneam în corespondența anterioară, cei care nu participă la şcoala de rame sunt implicați în executarea lucrărilor de matelotaj. Imaginea comună din aceste zile include cadeții de la puntea centru care desfac diverse tipuri de parâme, saule şi apoi reasamblează o sumedenie de covoraşe, paiete, împletituri de saulă şi alte obiecte atât decorative, cât şi utile. Simultan, de jur-împrejurul navei, cele două bărci de 10+1, conduse de maiştrii militari ai bordului, trec neîncetat cu seriile de studenți şi elevi de la

bord.

Spiritul de competiție între cadeți, benefic obținerii oricărei performanțe, a ieşit la iveală odată ce echipajele au intrat în bărci. După deprinderea regulilor de bază, cum ar fi măsurile de siguranță, manevrarea ramelor şi tehnica de vâslire, fiecare doreşte să aibă ocazia de a practica cât mai mult. În ciuda efortului mare necesar tragerii la rame, competițiile între echipaje stimulează puterea fizică şi coordonarea tuturor tinerilor marinari. Cea mai interesantă competiție a fost ieri, când un echipaj eminamente femin, format din studentele Academiei Navale „Mircea cel Bătrân" şi elevele Şcolii de Maiştri

Militari de Marină „Amiral Ion Murgescu", şi-a măsurat puterile cu un echipaj „internațional" în componența căruia s-au aflat cadeții oaspeți de la NS "Mircea", din Ucraina, Germania şi Turcia. Sub privirile şi încurajările celor de la bord, cele două bărci de 10+1 au încercat să obțină timpul cel mai scurt pe o distanță de aproximativ 150 de metri de-a lungul bordajului bricului. Până la urmă, cursa s-a terminat la egalitate, demonstrând echilibrul de forțe dintre cele două echipaje care, epuizate după toată energia consumată, s-au felicitat reciproc, dar şi-au propus ca data viitoare să fie şi mai buni.

Acumularea de cunoştințe şi de deprinderi – fie ele practice sau mentale, comportamentale – ține în mare măsură de motivație. Iar la bordul NS "Mircea", motivația există din plin. Competența şi experiența membrilor echipajului şi a instructorilor de la ANMB sau ŞMMM dă cadeților acel imbold de autodepăşire.

Pentru cei de acasă, vă mai spunem că toate sunt bune. De ieri NS "Mircea" a început să navige spre nord, spre coasta sudică a Franței. Ne pregătim aşadar şi de intrarea în următorul port de escală, Toulon. Până la noi veşti, savurați fotografiile!

...

11.07.2007

Sfârşit de etapă în regata Tall Ships Race 2007 - Mediterranea

Începută cu cinci zile în urmă în Alicante, prima etapă a competiției nautice la care NS "Mircea" a fost invitată anul acesta s-a încheiat astăzi la ora 10.00 UTC – 12.00 ora bordului. Comitetul de coordonare al asociației Sail Training International, organizatoarea regatei, a decis ca velierele care nu au ajuns până la acea oră în portul Barcelona să pornească motoarele pentru a avea timpul necesar sosirii la destinație.

Vântul schimbător şi de cele mai multe ori nefavorabil a obligat majoritatea velierelor să nu poată naviga cu vele pe toată distanța programată. Bineînțeles că cele mai afectate de lipsa vântului au fost velierele mari, din aşa numita clasă A, căreia îi aparține şi NS ”Mircea”. Deşi în ultimele 48 de ore am sperat că stagnarea din ziua de duminică va putea fi recuperată, iar comanda marşului şi a navei, cadeții Academiei Navale „Mircea cel Bătrân” şi ai Şcolii de Maiştri Militari de Marină „Amiral Ion Murgescu” au făcut totul ca să profite de cea mai slabă boare, după 290 de mile marine parcurse sub semnul capriciilor lui Neptun, NS ”Mircea” a trebuit, în cele din urmă, să starteze motorul. Acum, la 8 seara, suntem la aproximativ 70 de mile travers de Valencia, urmând ca mâine dimineață în jurul orei 6 să reintrăm în apele teritoriale spaniole, în proximitatea Barcelonei.

Pregătirile pentru ca NS ”Mircea” să arate la fel de impecabil ca în toate porturile au

început, aşadar, de dimineață. Fiecare student şi elev de la bord, român ori ucrainian, german ori danez, a purces conştiincios la bricuit, furbişat, spălat, vopsit, la toate lucrările de întreținere a spilcuitului bric Mircea.

Între timp, cu ultimele informații despre activitățile din Barcelona la îndemână, ofițerii din conducerea echipajului NS ”Mircea” au pus la punct, în detaliu, planul de acțiune pentru cele trei zile de şedere în capitala Cataloniei. Grija față de îndeplinirea cu succes a manifestărilor de reprezentare a Forțelor Navale Române, precum şi cea față de integritatea fiecăruia dintre cele 192 de persoane aflate la bord au fost din nou

accentuate. Cu toate că rezultatele foarte bune obținute în Alicante ne-au demonstrat că planificarea comandanților este judicioasă, vigilența în prevenirea oricărui neajuns rămâne un leit-motiv pentru noi toți. Familiile noastre din țară pot sta liniştite, starea fizică şi morală a tinerilor marinari şi a educatorilor lor este perfectă.

Aşteptăm cu nerăbdare – bănuiesc că şi dumneavoastră, cititorii, la fel – să vă relatăm impresiile din acest splendid oraş european, Barcelona. Până atunci mai avem doar o noapte de călătorit pe albastrul intens al Mediteranei de vest.

Ce trebuie să ştim despre algerile Europarlamentare?

La alegerile europarlamentare din 25 noiembrie, alegătorii trebuie să desemneze 35 de parlamentari care să reprezinte România la Bruxelles. Alegerile se vor desfăşura în întreaga țară, iar calcularea rezultatelor se va face pe baza reprezentării proporționale.

Cei 35 de parlamentari vor schimba poziția de observator cu cel de membru cu drepturi depline al Parlamentului European. Noul statut le va da dreptul de a vota nu doar în cadrul grupărilor politice sau în cadrul comisiilor de care aparțin, ca până acum, ci şi în plenul parlamentului.

Europarlamentarii români vor avea şi câştiguri materiale importante. O diurnă de 270 de euro pentru fiecare participare la şedințele plenului Parlamentului European şi de un salariu calculat în funcție de cel avut în Parlamentul național, la care se mai adaugă şi salariu brut de 4800 RON, câştigat în țară.

Ce este Parlamentul European ?

Parlamentul European (PE) este organul reprezentativ al celor 450 de milioane de cetățeni ai Uniunii Europene. Din 2004, acesta are 732 de deputați. Numărul de fotolii parlamentare repartizat fiecărui stat membru variază de la un minim de 4 la un maxim de 99. Parlamentarii europeni sunt aleşi direct, prin alegeri generale, libere şi secrete. Alocarea locurilor în Parlament are la bază reprezentarea degresivă şi proporțională (supraproporțională şi subproporțională) a statelor membre. Astfel, statele mici trimit mai mulți deputați în Parlamentul European decât ar trebui, dacă s-ar lua în considerare strict populațiile statelor respective.

Cum votăm ?

Europarlamentarele nu sunt foarte diferite de alegerile cu care ne-am obişnuit deja. Alegătorii vor trebui să pună ştampila pe buletinul de vot în dreptul listei partidului pe care vor să îl voteze.

Diferența față de Parlamentul național constă în faptul că, la euroalegeri, tot electoratul primeşte acelaşi buletin de vot, pe care sunt înscrise aceleaşi nume, în timp ce, la scrutinul pentru legislativul de la Bucureşti, în fiecare județ sunt liste diferite de candidați. Pragul de accedere în Parlamentul European este de 5% pentru partide, organizații aparținând minorităților naționale, alianțe politice şi electorale. Candidații independenți pot primi mandate dacă au obținut, fiecare în parte, un număr de voturi valabil exprimate cel puțin egal cu coeficientul electoral național.

Repartizarea şi atribuirea mandatelor de parlamentar european se face de către Biroul Electoral Central, în două etape, după cum urmează: a) în prima etapă, Biroul Electoral Central calculează pragul electoral şi coeficientul electoral național şi stabileşte, în ordinea descrescătoare a numărului de voturi valabil exprimate, lista partidelor politice, organizațiilor cetățenilor aparținând minorităților naționale, alianțelor politice, alianțelor electorale şi candidaților independenți cărora li se pot repartiza mandate; b) în etapa a doua, se repartizează mandatele la nivelul circumscripției naționale pentru listele selectate în condițiile prevăzute la lit. a) prin metoda d'Hondt. Metoda d'Hondt de repartizare a mandatelor constă în împărțirea voturilor valabil exprimate pentru fiecare listă şi candidat independent, selectate în condițiile prevăzute la lit.a), la 1, 2, 3, 4 ... până la numărul total de mandate de repartizat şi ierarhizarea acestor câturi în ordine descrescătoare. Numărul de mandate repartizate fiecărei liste în parte corespunde cu numărul total de câturi aferente fiecărei liste cuprinse în şirul ordonat, până la repartizarea tuturor mandatelor; c) candidatului independent căruia i-ar reveni cel puțin un mandat, i se repartizează un singur mandat, indiferent de câte mandate au rezultat din calcul. În acest caz, repartizarea celorlalte mandate se face în continuare, pentru liste sau candidați independenți, cu respectarea condițiilor prevăzute la lit. a) şi b) şi a prevederilor art. 20 alin. (1). [*Legea nr.33/2007 pentru desemnarea reprezentanților României în Parlamentul European*, art 21]

Bogdan RUSU

MIRA - un altfel de practică

Pentru toți studenții Academiei Navale „Mircea cel Bătrân”, vara înseamnă practică, înseamnă să fii cu adevărat marinar, ofițer, să aplici ceea ce înveți tot anul, să ieşi pe mare, să cunoşti nava.

După sesiunea de examene de vară, funcție de specializare, de anul de studii, de obiectivele ce trebuiesc îndeplinite, studenții sunt repartizați pe centre de practică.

Anul acesta, pentru prima oară, s-a aprobat ca studenții care se pregătesc pentru structurile M.I.R.A. să efectueze stagiul la navele Poliției de Frontieră. Astfel, la G.N. Constanța au fost repartizați studenții Apostol Daniel, Roşu Marius, Stamat Cătălin şi Stratina Cătălin, iar la G.N. Brăila, studentul Ivan Tudorel.

Cele şase săptămâni au fost solicitante, s-a lucrat dinamic. Încă din prima zi am avut parte de o ieşire pe mare. Am reuşit să cunoaştem toate tipurile de nave, caracteristicile lor tehnice, capacitățile manevriere, deoarece am participat la diverse misiuni pe fiecare dintre ele.

Pe lângă obiectivele pe care le aveam de îndeplinit în conformitate cu programa Academiei – navigație RADAR, aparatură de comunicații, manevra navei şi COLREG – pe care am avut ocazia să le aplicăm practic în condiții variate, deoarece am executat cel puțin o misiune pe săptămână am aprofundat obiective specifice, cum ar fi noțiuni de Drept maritim, Securizarea frontierelor maritime ale Uniunii Europene, proceduri recomandate în spațiul Schengen, structura Poliției de Frontieră, tactica şi principiile de acțiune, regulamente specifice etc.

Faptul că fiecare misiune a fost una reală, nu era nimic simulat, problemele apăreau instantaneu şi trebuiau soluționate în timp optim, ne-a responsabilizat şi ne-a făcut să fim cât mai receptivi la tot ce se întâmplă în jurul nostru. Efectuând carturi la navigație în aceleaşi condiții ca şi echipajul şi dobândind treptat cunoştințe despre echipamentele de bord şi calitățile manevriere ale navei, au făcut ca la ultimele ieşiri, comandantul să ne lase să folosim aparatura de comunicații, să lucrăm singuri la RADAR şi să formulăm soluții, iar în probleme de navigație, de aplicare a regulilor COLREG şi de manevră, acesta să ne consulte. Această consultație a avut rol evaluativ şi didactic, deoarece dacă decizia noastră nu era cea optimă, ni se explica ce am greşit. Faptul că am avut ocazia să comandăm, practic, nava a avut o însemnătate deosebită, ajutându-ne să conştientizăm şi să apreciem corect meseria pe care ne-am ales-o.

Este de menționat că am luat parte la misiuni de patrulare, de escortă, de control şi chiar la una de căutare şi salvare, la care au participat mai multe nave militare şi comerciale din flotele Rusiei, Ucrainei, Turciei şi Statelor Unite ale Americii.

În afară de această practică la nave, tutorele, domnul subcomisar Avram Codin, ne-a facilitat o vizită la VTS, unde ne-au fost prezentate tehnica şi modalitățile de lucru.

La I.J.P.F. Constanța am luat contact cu Biroul de supraveghere a traficului maritim, prin intermediul domnului comisar şef Costache Laurențiu. Ni s-a prezentat softul standard pentru toate țările riverane Mării Negre, sistemul de comunicații, tehnica, modalitățile specifice de urmărire a navelor, cât şi informații despre dezvoltarea acestei rețele.

La sfârşitul stagiului de practică m-am despărțit cu greu de navă, de echipaj, dar m-am simțit împlinit prin cunoştințele ce le-am dobândit.

Dan APOSTOL

Submarinul "Delfinul" în cel de-al doilea război mondial

România a fost una dintre puținele țări care, în perioada interbelică şi a celui de-Al Doilea Război Mondial, au avut în dotare submarine. Crâncenul război a fost dus de români nu doar pe Marea Neagră, ci şi sub ea. Trei submarine s-au acoperit de glorie în luptele din adâncuri : "Delfinul", "Rechinul" şi "Marsuinul".

"Delfinul" a fost construit la Fiume (Italia) şi a intrat în dotarea Marinei Române la 27 iunie 1936, fiind singurul submarin de care dispunea țara noastră la acel moment. "Delfinul" avea misiunea de a supraveghea porturile şi căile de comunicații ale inamicului.

Între 1939 – 1940, submarinul, împreună cu nava 281 "Constanța", a fost în recunoaştere pe coastele Caliacrei, la Cap Emine, pentru a supraveghea raionul Varna.

Angajarea submarinului în acțiunile de luptă a început în seara zilei de 22 iunie 1941, printr-o misiune de supraveghere, în largul portului Constanța, în afara barajelor de mine.

În ziua de 27 iunie, în zona Tuzla a observat plutind centuri de salvare, scânduri şi plute, care, probabil, erau obiecte de pe distrugătorul sovietic "Moskva", scufundat cu o zi înainte. A doua misiune a avut loc în perioada 10-20 iulie 1941, lângă Coastele Caucazului, în zona Altodor – Feodosia – Novorossjsk şi avea ca obiectiv atacarea şi ditrugerea navelor de transport sovietice. La plecare, în zona Mangalia a întâlnit un submarin inamic, dar a evitat lupta, intrând în imersiune. În drum spre Novorossjsk, pe 14 iulie s-a sustras observării unui hidroavion şi a unei nave de luptă sovietice. La întorcerea din misiune, la suprafață, a întalnit un submarin sovietic, dar valurile foarte mari le-au împiedicat să se atace reciproc.

Comandamentul Forțelor Navale avea informații despre prezența unor nave militare sovietice în apele Odessei. Pe 12 august, "Delfinul" începea o nouă misiune, a treia în această conflagrație, având drept scop atacarea transporturilor ce veneau şi plecau din Odessa. Raionul de acțiune a fost fixat între Cap Tarkan şi Cap Sarici. În timpul patrulărilor, "Delfinul" a fost descoperit de mai multe ori de hidroaviane şi vedete inamice. Misiunea submarinului român s-a încheiat la 20 august. În timp ce naviga la suprafață spre locul de întâlnire cu escorta, a descoperit la SE de farul Constanța periscopul unui submarin inamic de origine sovietică care i-a lovit cu o torpilă pupa. Riposta submarinului român a fost fără rezultat.

O nouă misiune a fost desfăşurată pe coastele Caucazului, între 3 şi 19 septembrie 1941, cu scopul de a bruia şi intercepta căile de comunicații în bazinul estic al Mării Negre, eventual bombardarea coastei – lucru care s-a şi întâmplat în ultima zi.

Pe data de 9 septembrie i s-a oferit ocazia să atace crucişătorul sovietic "Komintern". Comandantul a manevrat pentru a lua drum de atac, dar a fost împiedicat de stâncile de sub apă. Conform instrucțiunilor Flotei, a renunțat, în mod justificat, la executarea atacurilor.

Pe 2 noiembrie, submarinul a primit a cincea misiune pentru a împiedica transporturile sovietice spre Sevastopol. În dreptul Mangaliei a întâlnit la suprafață un submarin sovietic care îşi incărca bateriile de acumulatori. Vizibilitatea s-a înrăutățit, îngreunând ocuparea poziției pentru lansarea torpilelor.

La 5 noiembrie, în timp ce patrula în zona Capului Altodor, a atacat cu torpile şi a scufundat nava de transport "Uralea", în următoarele 8 ore "Delfinul" a suportat 22 de atacuri din partea forțelor navale sovietice, înregistrându-se între 80-90 de explozii antisubmarine. După ce atacurile au slăbit în intensitate, submarinul s-a îndreptat spre coastele Anatoliei.

Misiunile şase şi şapte, prevăzute pentru interceptarea şi atacarea navelor inamice care efectuau transporturile de evacuare din Crimeea spre Batumi au fost întrerupte de furtuni puternice. Timpul nefavorabil din iarna 1941-1942 a întrerupt misiunile submarinului, intrat în revizie tehnică. La 18 mai 1942 "Delfinul" a plecat în cea de-a opta misiune spre Sevastopol şi Cap Sinope.

Cea de-a noua şi ultima misune s-a desfăşurat în zona Yalta. Acolo s-a constatat că sovieticii întăriseră apărarea antisubmarină, aeriană şi navală, "Delfinul" văzându-se obligat să stea mai mult în imersiune. Cea de-a patra zi, 1 iulie 1942, a reprezentat examenul de profesionalism al submariniştilor români.

Descoperit de forțele sovietice, asupra "Delfinului" s-au aruncat de la 8.30 la 10.30, 95 de bombe antisubmarin; în jurul orei 13 alte 20; între orele 19-20 alte 82 de bombe cad în apropiere sa, iar alte 35 la o distanță mai mare.

Cu o tehnică învechită şi uzată, cu avarii importante pricinuite de furtuni şi bombardamente, în noiembrie 1942 a fost scos din starea de operativitate şi trimis la Şantierul Naval din Galați, pentru reparații capitale.

Marius Roşu

N.R.P. „SAGRES" (II)

Nava şcoală a Marinei Militare Portugheze

Tipul navei: navă barc cu 3 catarge, având corpul, catargele şi vergile din oţel naval. A fost construită în Germania în 1937-1938 la Şantierele Navale Blohm & Voss din Hamburg, după planurile navei şcoaală a Kriegs marinei „GORCH FOLK" (I) din 1933 şi s-a numit iniţial „ALBERT LEO SCHLAGETER".

Este navă soră a lui „ MIRCEA " (II) şi în 1945 a fost capturată de flota Statelor Unite.

A fost vândută în 1948 statului Brazilian, unde a devenit navă şcoală a Marinei Militare Braziliene, sub numele de „GUANABARA ".

În 1962, Portugalia cumpără nava de la brazilieni şi devine navă şcoală a Marinei Militare Portugheze sub numele de „ SAGRES " (II).

Velele dreptunghiulare sunt fiecare decorate cu Crucea vermeil a Ordinului Cavalerilor lui Cristos.

Este o navă cu extraordinare calităţi nautice, la fel cu cele ale celorlalte 4 nave surori:" EAGLE", "MIRCEA " (II), „ TOVARIŞCI" şi GORCH FOCH (II).

<u>Caracteristici tehnico-tactice:</u>

Deplasament la plină încărcătură = 1.869 tone
Lungimea peste tot =89,5m
Lungimea între perpendiculare = 52,8 m

Lăţimea la cuplul maestru = 12 m
Pescaj = 5,5m
Motor = 1 motor Diesel de 1000 CP, o elice cu 4pale
Suprafaţa velică totală = 1.935 mp
Viteza maximă = 10 noduri
Echipaj = 164 membrii (10 ofiţeri /136 cadeţi/18sergenţi)

Galionul îl reprezintă pe principele Hendry (1394 - 1460), fiul al regelui *João*, *care, prin suportul şi iniţiativa sa, a jucat un rol esenţial în explorarea economică şi geografică a coastei de vest a Africii şi a insulelor din Atlantic.*

Liviu GOAGĂ

Trei dungi, trei bătălii

Odinioară, pe vremea când încă nu exista ripstop-ul, şi noi de-abia intram pe poarta Academiei, vechile uniforme ale studenţilor de marină, acelea cu guleraş şi cu anchior ca al Domnului Goe, trebuiau călcate cu un întreg ritual în urma căruia să rezulte câte trei dungulițe frumoase, paralele şi atotprezente. Aceste trei dungulițe, nu aveau numai un scop estetic, ci şi o funcţie simbolistică. Ele reprezentau trei dintre cele mai mari bătălii navale ale istoriei, bătălii care, de ar fi avut alt deznodământ, ar fi făcut ca hărţile noastre să arate foarte diferit. Aceste trei mari bătălii sunt: Salamina, Lepanto şi Trafalgar. Toate aceste bătălii au constituit puncte de răscruce în istoria culturii şi civilizaţiei Europene. În acest număr vă prezentăm prima din aceste mari confruntări.

Ascendentul Europei în detrimentul Asiei şi moştenirea civilizaţiei greceşti sunt doar două dintre pietrele de temelie ale lumii moderne, considerate fireşti de europenii de azi. Şi totuşi, a fost o vreme când existenţa Greciei independente, şi chiar a Europei, a trebuit apărată prin luptă împotriva puterii copleşitoare a Imperiului Persan din secolul al V-lea î.Hr. Victoria de la Maraton din anul 490 î.Hr. urmată, la zece ani, de bătălia navală decisivă de la Salamina şi lupta terestră de la Plataea, nu numai că a asigurat independenţa Greciei, dar a permis civilizaţiei greceşti să ajungă mai târziu, în acelaşi secol, la apogeul său plin de strălucire. Mai mult decât atât, victoria navală de la Salamina i-a dat lui Alexandru cel Mare posibilitatea de a inversa procesul prin care regi persani succesivi invadaseră Grecia, permiţându-i să cucerească Persia şi să răspândească astfel civilizaţia greacă în întreaga lume cunoscută la acea vreme.

După ce regele persan Darius nu reuşeşte să invadeze Grecia, în 490 î.Hr., fiul său, Xerxes, se pregăteşte îndelung şi serios pentru a fi sigur că eşecul nu se va repeta. În timp ce Xerxes adună forţe militare terestre şi navale uriaşe, conducătorul atenian Temistocle, anticipând reluarea luptei, îi convinge pe cetăţenii Atenei să-şi întărească flota. Cu viziunea sa strategică, Temistocle a înţeles că succesul sau eşecul oricărei invazii persane depinde de capacitatea lui Xerxes de a asigura aprovizionarea armatei sale pe mare. Dacă grecii

învingeau flota persană, imensa armată a Asiei devenea vulnerabilă.

În 480 î.Hr., armata lui Xerxes începe marşul spre Europa traversând Hellespontul (strâmtoarea dintre Marea Egee şi Marea Marmara) pe un pod de nave (un miracol ingineresc pentru vremea aceea). Grecii primesc numeroase avertismente cu privire la sosirea acesteia, dar majoritatea par paralizaţi de frică. Oracolul din Delphi îi avertizase pe atenieni: „Nenorociţilor, de ce staţi aici? Zburaţi, zburaţi la hotarele creaţiei!” Această profeţie deosebit de deprimantă i-ar fi putut convinge pe

nişte oameni mai slabi să renunţe la luptă, dar atenienii, nemulţumiţi de răspunsul primit, au întrebat din nou. A doua oară, Oracolul le-a vorbit de siguranţă în cadrul „zidurilor de lemn” (probabil triremele care se construiau în acel moment de-a lungul întregii coaste a Atici. Temistocle a luat atunci hotărârea curajoasă de a abandona Atena şi de a-şi evacua poporul pe insula Salamina. Unii sunt nemulţumiţi, dar majoritatea atenienilor sunt de acord să fie transportaţi pe insulă şi să se adăpostească în colibe improvizate, făcute din paie şi ramuri. Între timp, atenienii le cer tuturor grecilor să-şi adune navele în Strâmtoarea Salamina, lângă portul Pireu. Aici era locul potrivit, după părerea lui Temistocle, pentru lupta împotriva flotei persane, deşi mulţi conducători greci îl dezaprobă, făcând presiuni pentru retragerea la sud de Pelopones.

Spartanii, încorsetaţi de o tradiţie militară care descuraja ideile inovatoare de genul celei propuse de Temistocle, îl trimit pe Leonidas, împreună cu 300 de hopliţi (infanterişti bine înarmaţi) să apere trecătoarea de la Termopile împotriva valului copleşitor al armatei persane. Deşi incredibil, Leonidas şi cei 300 de spartani ai săi reuşesc să-l oprească pe Xerxes până când un trădător le dezvăluie persanilor o potecă ascunsă care le permite acestora

să cadă în spatele spartanilor şi să-i măcelărească până la ultimul. Un sacrificiu eroic, dar inutil. Perşii continuă să înainteze, invadează Atena şi dau foc Acropolei. Decizia lui Temistocle de a evacua oraşul fusese deci justificată.

Apoi, atenţia se îndreaptă către mare, unde urmează să aibă loc confruntarea decisivă (pentru că doar învingând forţele navale greceşti, perşii puteau să fie siguri de cuceririle lor). Masiva flotă persană, pe care Herodot o estimează la 1200 de nave (majoritatea trireme cu o lungime de 30 de metri şi cu traversa îngustă), suferise deja pierderi în timpul unei furtuni în dreptul Capului Sepias; se pare că o treime se scufundaseră sau eşuaseră. Dar era încă o armada puternică, care se baza pe forţa multor oameni pentru care marea era un mod de a fi. Flota grecească aliată, care avea la bord mai mulţi soldaţi decât marinari, era comandată de generalul spartan Eurybiades. Dintre cele 366 de trireme aflate sub comanda sa, 89 erau spartane (sau aliate Spartei), 97 proveneau din insulele greceşti ale Cicladelor, iar 180 erau nave ateniene noi sub comanda lui Temistocle.

La consiliul de război, grecii sunt încă divizaţi şi nu se pot hotărî dacă să lupte la Salamina sau să se retragă în sud. Temistocle s-a adresat lui Eurybiades, comandantul şef, cu următoarele cuvinte: „Depinde de tine, Eurybiades, să salvezi Grecia! Ascultă-mă şi dă lupta cu duşmanul aici şi nu pleca urechea la sfatul acelora dintre noi care vor ca flota să se retragă către istm. Ascultă-mă, te implor, şi alege între cele două opţiuni. La istm vei lupta în largul mării, ceea ce este în mare măsură în dezavantajul tău. [...] Dacă

vei face aşa cum te sfătuiesc, avantajul pe care ţi-l vei asigura este următorul: deoarece vom lupta într-o strâmtoare, cu nave puţine împotriva unui număr mare de nave, noi vom câştiga o mare victorie, pentru că lupta într-un loc îngust ne este favorabilă nouă, iar în largul mării le este favorabilă lor."

Temistocle şi-a impus opinia, dar nimic mai mult. Acum trebuia să-i convingă pe perşi să iasă la luptă. Pentru aceasta, el foloseşte un vicleşug, trimiţând dezertori la Xerxes pentru a-i spune că grecii şi-au pierdut curajul şi se pregăteau să se retragă. Drept urmare, la 22 septembrie, flota persană în dispozitiv semicircular se apropie de insula Psytaleia, în spatele căreia, între Salamina şi Herakleion, aştepta flota grecească. Xerxes şi impresionanta sa suită se instalează pe coasta muntelui Aegaleos pentru a urmări lupta. Triremele greceşti sunt şi ele urmărite de grecii din Salamina. Pentru ei însă, acesta nu este un eveniment sportiv, ci opţiunea între victorie sau sclavie perpetuă în mâinile unui cuceritor străin. Fiecare soldat grec şi fiecare vâslaş de pe galere simte la fel. Vâslaşii îşi încordează braţele nu ca sclavii de pe galerele persane, din cauza biciului, ci ca oameni liberi, hotărâţi să-şi apere libertatea cu preţul vieţii. În avangarda flotei greceşti se află cele mai bune nave, pe care se îmbarcaseră hopliţii bine înarmaţi, purtând coifuri, platoşe şi scuturi mari şi rotunde. Aceştia vor fi luptătorii care, cu săbiile şi lăncile lor, vor duce greul luptei împotriva infanteriştilor ambarcaţi ai perşilor, dotaţi cu armament mai uşor.

Îndreptându-se una spre alta, cele două flote încetează toate manevrele şi se angajează într-o încleştare de proporţii. Sute de galere se unesc formând o platformă imensă, pe care mii de soldaţi luptă corp la corp. Pintenii de bronz ai galerelor greceşti distrug carenele navelor persane. Temistocle, dând lovitură după lovitură, reuşeşte să creeze o breşă între navele feniciene cu care se confruntă. Aici s-a hotărât soarta bătăliei: hopliţii atenieni împotriva marinarilor fenicieni. Departe de ţărm, în condiţiile existenţei de spaţiu de manevră, n-ar fi existat nicio îndoială în privinţa deznodământului. Dar Temistocle i-a silit pe adversari să se îngrămădească, iar infanteria ateniană bine înarmată a făcut restul. Perşii îşi judecaseră greşit adversarii. Angajându-se în luptă, ei îşi cedaseră toate avantajele infanteriştilor greci foarte bine instruiţi, mult mai buni în lupta corp la corp decât perşii. Doar conaţionalii lor din Ionia luptau cu aceeaşi abilitate, deşi, în marea lor majoritate, nu şi din toată inima.

Pe măsură ce sorţii se înclină în favoarea atenienilor, navele persane din ariergardă încearcă să se retragă, dar sunt lovite în flanc de mica escadră de 30 de galere egeene, ascunsă în Golful Ambelaki. Efectul este devastator. Panica cuprinde triremele persane îngrămădite. Fără îndurare, grecii aruncă echipajele de perşi peste bord şi, pentru că puţini ştiau să înoate, pierderile sunt enorme. Insula Psytaleia, ocupată de perşi, este atacată de Aristide şi hopliţii lui atenieni, întreaga

transformă în dezastru. La Salamina a luptat şi Eschil, care a înregistrat şi transmis teroarea şi triumful acelei zile în tragedia „Perşii".

Xerxes, zguduit de teribila luptă navală purtată chiar în faţa tronului său şi de ţipetele ostaşilor săi de pe Psytaleia, care-i răsună în urechi, îşi pierde curajul. Regele lasă comanda satrapului Mardonius şi ordonă întoarcerea la Hellespont. Ca şi retragerea lui Napoleon din Rusia, întoarcerea lui Xerxes de la Salamina este însoţită de o mulţime de dezastre. Bolile şi foametea răresc şi mai mult rândurile soldaţilor săi, iar vântul avariază atât de mult podul de nave, încât armata trebuie să aştepte întoarcerea a ceea ce mai rămăsese din flotă pentru a traversa Hellespontul. Armata lăsată sub comanda lui Mardonius este zdrobită în anul următor, la Plataea, de o armată a grecilor uniţi.

Triumful grecilor la Salamina pune capăt dominaţiei navale a perşilor asupra bazinului Mării Egee. Persia nu va mai putea niciodată să trimită o armată mare în Grecia, ameninţându-i astfel independenţa. În secolul următor, Grecia (unită sub hegemonia macedoneană a lui Alexandru cel Mare) va inversa rolurile cu Imperiul Persan, situaţie care culminează cu victoria lui Alexandru la Bătălia de la Gaugamela.

Dragoş CUCOŞEL

Vara la CEPREMAR

În perioada 16 iulie-27 august 2007 s-a desfăşurat practica marinărească a studenţilor de anul I la "Centrul de pregătire marinărească şi sporturi nautice – CEPREMAR", Palazu Mare. Aceste săptămâni au reprezentat o altă etapă necesară în vederea iniţierii viitorilor ofiţeri şi manageri de marină, ceea ce i-a apropiat mai mult de adevăratul sens al cuvântului "marinar".

Centrul a luat fiinţă în anul 1952 însă nu la Palazu Mare; pregătirea marinărească a foştilor studenţi ai Academiei se făcea la "Casa Vapor", în Mamaia, pe malul lacului Siutghiol. Abia peste 10 ani, în 1962, centrul s-a mutat pe malul opus al lacului, devenind "Staţiunea de pregătire marinărească şi sporturi nautice Palazu Mare" iar din septembrie 2003 – "Centrul de pregătire marinărească şi sporturi nautice - CEPREMAR", care asigură iniţierea în tainele navigaţiei a peste 200 de studenţi pe serie.

Baza sa materială constă în: 7 ambarcaţiuni cu rame 10+1, 2 ambarcaţiuni cu rame 2+1, 4 iole turistice, ambarcaţiuni sportive cu vele, 21 caiace şi şalupe. De asemenea, CEPREMAR prezintă o bază sportivă (teren de volei, fotbal), un poligon de pregătire marinărească pentru lucrări marinăreşti şi de matelotaj, spaţii de cazare şi cantină.

Studenţii au reuşit să atingă pe parcursul acestei perioade următoarele obiective: învăţarea manevrei ambarcaţiunilor cu vele şi cu rame, asimilarea cunoştinţelor de semnalizare între nave şi ambarcaţiuni, aruncarea bandulei, armarea şi dezarmarea bărcii cu vele, realizarea de noduri marinăreşti şi împletituri, învăţarea modului de folosire a pavilionului, flamuri şi a mărcilor de către ambarcaţiuni. Sub îndrumarea lt.col. Dia şi a celorlalţi ofiţeri şi maiştri militari, studenţii au pus astfel bazele practice ale marinăriei.

Practica marinărească, o tradiţie în Academia Navală "Mircea cel Bătrân", este necesară deoarece aptitudinile unui marinar nu se pot dezvolta în "linişte şi pace" doar în interiorul unor clase, printre rândurile unui curs de navigaţie sau analiză matematică. Numai prin încercare, cu valenţe practice, se poate însufleţi ambiţia şi naşte pasiunea pentru navigaţie pe mare sau fluviu.

Spiritul de echipă, entuziasmul, mixtura de aşteptări, satisfacţii, motivaţii comune au caracterizat întreaga perioadă petrecută în această mică "tabără de cercetaşi".

Delia NEACŞU

Eseuri marine (I)

Câteva eseuri vor sublinia tematica mării în opera scriitorilor români, în opera celor care au construit poeme, au descifrat sensurile ascunse ale Planetei albastre.

O datorie de onoare ne face să începem seria celor care au iubit şi au scris despre nemărginirea albastră cu Grigore Sălceanu, bardul Dobrogei, poetul cu vocaţie marină. Este o latură a creaţiei sale, marea fertilizându-i întreaga operă lirică. Amintind doar de volumele „Flori de mare", „Fierbea azi-noapte marea", „Nopţi pontice" şi tot ar fi suficient pentru a demonstra că poetul a pătruns în atmosfera feerică de ţinut la marginea mării.

Poetul s-a născut la Galaţi, dar a venit devreme la Dobrogea. Elev al Liceului „Mircea cel Bătrân" şi apoi profesor de franceză cu o solidă formaţie de intelectual desăvârşită la Sorbona, Grigore Sălceanu rămâne pentru totdeauna în ţinutul pontic. Reuşeşte să creeze un climat cultural, o emulaţie spirituală prin cenaclul literar pe care l-a condus şi în care a inclus personalităţi ale vieţii sociale constănţene.

A publicat poeme marine în reviste literare cunoscute: „Analele Dobrogei", „Dacia", „Pontice", „Convorbiri literare", „România liberă". Importante premii i-au răsplătit opera: premiul de poezie al Academiei Române, premiul de poezie „I.N. Roman".

Versurile despre mare reflectă starea nostalgică a trubadurului visător. Marea emblemă a liricii sale. Din visare, imagine, sunetul valurilor izbindu-se de ţărm, poetul întocmeşte o alchimie de cântec şi culoare, transformată în ode ce se pot rosti ca un ritual solemn la răsărit sau la apus de soare:

„Am scris visând la focul de rubin,
Privind pe geam a valurilor creste,
Când marea clocotind părea că este
Rostogolirea lanţului alpin"

(„Nopţi pontice")

sau:

„Vântul spulberă pe mare mii de valuri argintii
Râd în viscol de lumină despărţirile pustii,
Scântee nisip de aur şi-n adânc priveşti stingher
Cerul oglindit în valuri, valul aruncat în cer".

(„Pontica")

Frumuseţea versului, îmbinarea între metaforă şi rima perfectă, unghiul în care e surprinsă mereu marea, conturează o lectură pasionantă, tensiune romantică, faţă de un colţ de natură în care existenţa umană vibrează. Dar marea nu este numai imagine picturală. Versul cuprinde o filozofie a nemărginirii, a eternului, a vieţii. Iată o multitudine problematică, o dimensiune creativă a gândurilor generoase ale poetului, stimulată de apropierea tulburătoare a universului marin:

„La porţile nemărginirii
Rămâi năuc, oricât ai braţe
Şi simţi gândirii
Ca nişte ziduri crenelate"

(„La porţile nemărginirii").

Concepţia lui Grigore Sălceanu despre creaţie, despre creator, este cuprinsă în ultimul interviu pe care mi l-a acordat, cu puţin timp înainte ca veşnicia mării să-l cuprindă: „Se cere ca scriitorul să fie înzestrat cu sensibilitate, şi nu o oarecare, ci una autentică, vibrantă. Se cere să fie dotat cu o memorie care să reţină stările afective trăite în viaţă. I se pretinde fantezie, care să-i furnizeze imagini, comparaţii, metafore, note

semnificative frapante, caracteristice, prin intermediul cărora se exteriorizează sentimentele şi ideile, cristalizându-se în forme originale, impresionante şi durabile."

Versurile denotă o stare de meditaţie asupra condiţiei umane, marea oferind o punte spre o înţelegere a individului însingurat. „Marea este un reper" spunea adesea creatorul. Marea este lumea înconjurătoare, este Ideea ce reprezintă individualitatea umană, este un drum imaginar sau real către aventura cunoaşterii:

„Un ţărm de lut
Se-ntinde înapoi
Ascult tăcut
Tăcerile din noi".

Caracterizarea cea mai potrivită şi plină de sensuri o face Şerban Cioculescu în prefaţa volumului „Nopţi pontice"(Bucureşti, 1970): „Să ne oprim la poezia mării, din care Grigore Sălceanu şi-a croit un întins domeniu. Ca marii compozitori, cu nesfârşite variaţii pe aceeaşi temă, poetul nu pridideşte de a pândi întinsul Pontului Euxin, urmărindu-i variaţiile ritmice, pulsaţia valurilor, scăpărările soarelui şi ale lunii pe întinsu-i tumultuos sau pacificat, furtunile, nopţile, anotimpurile. Un simţ intim al naturii, al variaţiilor de lumină, al împletirii ei cu destinul omului, al împlinirii noastre prin plenitudinile ei permanente, străbate ca un fir de

Conf. univ. dr. Constanța
CĂLINESCU

Odă lui Popeye, cpt Hook, cpt Sparrow și alții

Marea nu suferă vreo schimbare, vremurile însă se schimbă. Chemarea cea mai profundă a marinarului îl împinge spre ea; dorul lui cel mai fierbinte îl trage îndărăt, spre pământ, spre casă.

Tehnologia avansată a zilelor noastre a făcut navigaţia pe mare mult prea uşoară comparativ cu cea din timpuri acoperite de negură, iar cea cu vele a devenit doar un sport. Dar asta e natura omului, a dorinţei sale universale, fiind mereu cu gândul la progres, la dezvoltare, cu un pas spre viitor.

A dispărut noţiunea de "lup de mare", oare s-a diminuat şi efectul acesteia asupra marinarului? Vorbesc din lipsă de experienţă, dar şi aşa văd o umbră neagră ce s-a aşezat grea, ca efect al tehnologiei de ultimă oră. Marea ocupă un loc secundar deja... apa sărată era odată ca apa vie din poveste.. cel puţin aceasta era impresia mea de copil. Datorită mării, stropul de viaţă al marinarului a luminat uneori atât de frumos. Acea viaţă depindea de fiecare val în parte, de fiecare suflare de vânt, steaua norocului călăuzindu-i drumul spre orizonturi depărtate sau punând punct călătoriei brusc, fără un motiv, o vină măcar...mereu aflat la îndemâna capricioasei vremi sau a acelor neîndurători zei ai mării. Portretul tipic de marinar : pui de mare cu o cicatrice de-a lungul obrazului, pielea şi părul îmbibate de sare, plămânii – de briză, furtuni şi tutun de pipă, mintea – de răscolitoarea mare; un om care nu se simte om decât în echilibristica zilnică a corabiei pe valuri, obsedat de albastrul apelor, mângâiat de muzica vergilor, a catargelor legănate de vânt. "Cânta un matelot la proră...."

Marea şoptea: caută, nu aştepta semne în palmă sau stele căzătoare. Poţi singur să faci stelele să cadă iar semnele să apară în palme. Niciun loc nu-i este hărăzit marinarului căci stabilitatea aduce monotonia, apoi superstiţiile şi încet-încet ambiţia se stinge. Soarele pământean al oamenilor care răsare şi apune previzibil nu-i ajunge. El caută alte zări, alte pământuri..

Acum nu mai există marinari în adevăratul sens al cuvântului.... ci inginero-ofiţeri de marină. Nu poţi sta în calea progresului. Nu mai e loc de legende, poveşti, mituri.... e o lume bătrână, prea matură; viaţa pe pământ şi-a încheiat procesul de descoperire al sinelui, misterul a fost desacralizat, viaţa acum se conservă, noi ne conservăm chiar prin extremele pe care le adoptăm.

Delia NEACŞU

Lumină, înainte de toate

E azi, e dimineață, e devreme
S-au adunat șapte inimi
Să vadă soarele
Și sufletul lor a secat

A venit, e roșu, răsare
Apare acuma din mare
Să stărnească cele șapte inimi
De-o frumusețe neumană, a apărut

Din răsărit, din est se ridică
Miracolul și cel mai mare zeu
Nu-i om, nu e ființă, nu e suflet
Soarele cu toate razele lui

Puterea lui acum orbește
Șapte inimi răzlețe
Și sufletul lor se încarcă
Căci soarele azi îi hrănește

Sătul de-ntuneric, se-nalță
Apare din apă crescând
E aproape, dar tot nu vorbește
El șapte inimi hrănește

Ultima arie

Poemul acestor vremuri
îl voi scrie altădată;
sunt prea obosită acum.
Cer deci, să fiu scuzată.
...
Nu-i nevoie să taci
sau să rămâi,
anunță-mi publicul
anulăm cascadoria sentimentală
cu faimoasa săritură mortală
...
A obosit măscăriciul și prima doamnă
(firește că sunt aceeași persoană)

Cuvânt pierdut

Uitat pe celălalt mal
În partea opusă luminii
Pierdut în imensul neant
O vrajă în gânduri mă prinde

În mijloc e apa murdară
Și rece, și neagră și rea
Astfel că cine o trece
Își pierde sufletul în ea

De vrei sa ajungi la lumină
Din om te vei face neom
Ea sufletul tău îl va prinde
Golit de iubire-o să pieri

Dar ce se întâmplă cu mine
Sufletul nu se desprinde
Și chinul ajunge prea mare
Durerea îmi curge prin vene

Mă las purtat de o vrajă
Mă las condus către iad
Plătesc lui Charon lumină
Și trupul se face bucăți

Dar sufletul tot se adună
Să scape, să fugă el vrea
Pierdut vrea să fie-n lumină
Să scape de moarte el vrea

Privesc la lumină cu trupul
Azi ochii mei sunt închiși
M-arunc în bătaia luminii
Azi trupul luminii mi-l vând

Aștept să apară dorința
Să schimb coșmarul în vise
Să port sentimente în suflet
Lumina să pot s-o ating

S-apară miracolul vieții
Lumină și apă și vânt
S-apară la mine în suflet
Să pot să renasc dintr-un gând

Aștept iubire târzie
În lumini diferite e prinsă
Captivă la limita vieții
Deasupra ființei cerești.

Marius MĂNĂILĂ

Nesfârșire de toamnă

Au luat foc copacii!
...ard a toamnă.
Orașul rămâne cu umerii goi.
În curând
nu va mai fi nimic din noi.

Vise în hamac

Mă leagănă o vreme nouă
cu toate ale ei;
cu vise prinse în parâme
întinse-înnodate în zori,
cu leandru sărat și palmieri,
cu feluri noi de-a fi...albastru.
Nu am de ales...am să le iubesc.

Astenie

E devreme și toamnă,
cu frunze căzând galbene
a clișeu.
Tu nu mai ai nimic de spus
iar eu...
închid ochii și simt, goală,
cum vântul îmi cerne
ploaia prin piele.
Cerul se umple de palmele mele.

Diana CHINDRIȘ

ŞTIAŢI CĂ.....

- Un fulger conţine suficientă energie ca să prajească 160.000 de felii de pâine. Din nefericire, un fulger durează 1/10.000 dintr-o secundă, aşa că ţi-e foarte dificil să întorci felia de pâine şi pe partea cealaltă.
- Unul din motivele pentru care marijuana este astăzi ilegală este că în anul 1930 cultivatorii de bumbac au protestat împotriva fermierilor de cânepă, ei considerând acest lucru competiţie. Din punct de vedere chimic, nu creeaza aceeaşi dependenţă ca nicotina, alcoolul sau cofeina.
- Mel Blanc, "vocea" lui Bugs Bunny este alergic la morcovi.
- În ziua de azi este ceva jignitor să arăţi cuiva degetul mijlociu. Dar acum sute de ani gestul avea altă semnificaţie. Înaintea bătăliei de la Agincourt din 1415, francezii, anticipând victoria lor asupra Angliei, au decis să le taie degetul mijlociu tuturor soldaţilor luaţi prizonieri. Aceasta pentru că fără degetul mijlociu le va fi imposibil să mai tragă cu arcul şi să mai ia parte la vreo luptă pe viitor. Însă francezii au pierdut, iar soldaţii englezi îi batjocoreau arătându-le degetul mijlociu, pe care aceştia intenţionaseră să li-l taie.
- Cea mai folosită replică în filme este: "let's get out of here !"
- Dacă o statuie reprezentând un erou pe cal prezintă calul cu două picioare în aer, personajul a murit în bătălie. Dacă are un picior în aer a murit rănit după bătălie şi dacă are toate picioarele jos a murit de moarte natural.
- Feniletilamina produce o uşoară stare de visare şi este produsă de către creier în momentul în care oamenii sunt îndrăgostiţi. Interesant de remarcat este faptul că aceeaşi substanţă se regăseşte şi în ciocolată.
- Un studiu asupra a 200 000 struţi, timp de mai bine de 80 ani, nu arată niciun caz unde s-ar fi văzut vreun struţ ascuns cu capul în nisip.

Delia NEACŞU

Botezul navelor

Obiceiul botezării navelor este tot atât de vechi ca şi arta construirii acestora şi se presupune că a luat naştere odată cu lansarea la apă a primei corăbii.

Cu certitudine, se ştie că etruscii, sumerienii, vechii egipteni, asirienii, cunoşteau şi practicau asemenea ceremonii. La majoritatea acestor popoare se obişnuia ca după construirea unei corăbii să fie chemat un preot de rangul cel mai înalt, care să intoneze cântece de slavă, imnuri religioase şi rugăciuni, urmate de jertfe, destinate Zeului Mării pentru a-l îmblânzi.

Astfel, vechii greci obişnuiau să stropească bordajul navelor cu sânge proaspăt de berbec, romanii stropeau navele cu sângele piraţilor capturaţi, iar fenicienii, iscusiţi navigatori ai antichităţii, stropeau navele cu sângele celor mai frumoase sclave.

Odată cu introducerea creştinismului ca religie de stat, în Europa sângele a fost înlocuit cu vin roşu vărsat din abundenţă din burdufuri uriaşe pe puntea navelor .

Ceva mai târziu, prin secolul al XV-lea, în Olanda şi Anglia, locul burdufelor a fost luat de cupe din argint, care, odată golite, erau aruncate în mare, în acompaniamentul salvelor de tun.

Înmulţindu-se însă numărul navelor lansate la apă, aruncarea cupelor din argint în mare a devenit un lux, ele fiind înlocuite cu sticle pline cu vin de cea mai bună calitate.

Cu timpul, şampania a înlocuit celelalte vinuri, devenind astăzi băutura tradiţională folosită în astfel de ocazii.

Nu la toate popoarele ceremonia lansării la apă a unei nave se încheie obligatoriu cu spargerea unei sticle de şampanie: indienii obişnuiesc să spargă o uriaşă butelie cu lapte de cocos, brazilienii iau în primire navele numai după ce puntea a fost stropită cu suc de portocale, iranienii obişnuiesc să-şi stropească punţile cu apă minerală, turcii, cu apă de ploaie, iar în ţările arabe, uneori nava este botezată cu apă adusă tocmai de la Mecca.

În multe ţări există obiceiul de a se sparge de bordul navelor tanc petrolier o sticlă cu petrol, de cel al navelor bananier o sticlă cu suc de ananas, iar de cel al spărgătoarelor de gheaţă o sticlă cu apă adusă din Oceanul Îngheţat de Nord.

Puţini ştiu că prima Navă-Şcoală velier românească, „Mircea", construită în anul 1882 în Anglia, a fost botezată de Ion Ghica, ambasadorul României la Londra în acea perioadă, iar a doua Navă-Şcoală „Mircea", construită în anul 1939 în Germania, a fost botezată de doamna Barbeţianu, soţia domnului Vasile Barbeţianu, consilier la ambasada României din Germania.

Comandor(r) Ovidiu IONESCU

În memoria colegului nostru Răzvan Brosban

Din primele clipe în care te-am văzut, am ştiut că aveam să cunoaştem o persoană deschisă. Acest presentiment s-a dovedit a fi adevărat pe măsura trecerii vremii. Se spune că fiecare om este special în felul lui, dar tu ai fost special în mai multe feluri. În afară de un bun prieten, un camarad desăvârşit, pe care ne puteam baza, şi un tip căruia umorul nu îi lipsea niciodată, la fel ca şi zâmbetul afişat în orice moment, fie că erai trist sau bucuros, tu ai ştiut sa treci peste toate greutăţile cu capul sus şi asta ne-a dat o lecţie de viaţă nouă tuturor, cei care te-am cunoscut.

Dar parcă acum nimic nu mai este la fel, ceva este schimbat...suntem mai puţini cu unul, locul tău din bancă îl ţine acum o floare, aşa cum tu erai printre noi şi cum ai fost în viaţă. Acest lucru şi-a pus amprenta asupra noastră şi ne-a marcat profund făcându-ne să privim viaţa cu alţi ochi. Privim azi cu regret spre locul tău din clasă, aducându-ne aminte de acea persoană care iubea enorm viaţa.

Dacă tu ai fi fost acum printre noi şi ai fi putut zice câteva cuvinte despre tine, cu siguranţă ar fi fost acestea: „Îmi iubesc părinţii şi tot ce este frumos, iubesc florile, muntele şi MAREA, dar aş vrea ca toată lumea să ştie că cel mai mult iubesc viaţa!”

Vom încerca RĂZVANE, să facem tot ceea ce ţi-ar fi plăcut ţie şi să nu te dezamăgim niciodată.

Ai fost mereu şi vei rămâne în sufletele noastre, şi tot ceea ce vom realiza o vom face în amintirea ta!!!

Dumnezeu să îţi odihnească sufletul tău bun !

Colectivul grupei 251M

COCA ALEXANDRU era un colecţionar de vise. De la conturarea unui vis, până la împlinirea sa, nu mai avea decât un pas. Realiza cam tot ce îşi propunea, era din multe puncte de vedere un om împlinit. Iubea enorm slujba de marinar: viaţa pe mare e frumoasă, zicea el.

Din ziua în care ne-am împrietenit, mi-a împărtăşit atât bucuriile cât şi tristeţile, era prietenul meu de suflet.

Nu mai era un copil, îi plăcea să se distreze dar, în acelaşi timp, avea planuri pentru orice perioadă a vieţii sale.

Mai mult decât orice îşi dorea o familie.. "Un Coca Junior" pe care să îl poată învăţa tot ceea el învăţase cu plăcere de la tatăl său.

Era mândru de el şi de familia lui, era mai mult decât un fiu, era un prieten. Se sfătuia cu părinţii lui în luarea oricărei decizii. Poate că nu era perfect, dar, în mod cert era mult mai echilibrat decât noi toţi, îşi vedea mereu interesul şi "nu îşi bătea capul" cu nimic care nu îl privea. Era mereu dispus să ajute oricând cineva îi cerea asta.

Pentru noi, prietenii, nu a mai rămas decât speranţa că într-o zi ne vom reîntâlni, în fond toţi mergem în aceeaşi direcţie. Rugămintea faţă de Bunul Dumnezeu este să aibă grijă de el acolo sus. Un gol imens ne-a rămas în suflet ce nu va putea fi nicicând umplut.

Deşi încercăm să ne revenim, pentru că ştim că el asta şi-ar fi dorit, parcă e o piedică ce nu poate fi depăşită, ne uităm la viaţă cum merge înainte fără el şi nu reuşim să înţelegem. Am vrea să mai plângem însă nu mai avem lacrimi, ne simţim atât de inutili, am dori să putem face ceva, orice.....

A fost ca un vis cumplita taragedie, ceva ce nici acum nu putem crede, refuzăm să acceptăm această realitate .

Încă mai avem speranţa că va veni inapoi. Zi de zi aşteptăm să vină şi să îi auzim glasul, sa îl vedem zâmbind la fel ca în fiecare zi.

Cuvintele nu îşi mai au rostul, lacrimile părinţilor şi a prietenilor s-au transformat în valuri de regrete, nimeni nu ne poate alina cruda durere provocată de fiinţe fără inima, dacă se pot numi aşa.....

Era un student exemplar, foarte mândru de statutul său de marinar şi de facultatea pe care o urma.

Bunul Dumnezeu să-l aibă în grijă în Împărăţia Lui, acum e un îngeraş ce are grijă de noi.

Raluca Vasile

Importator unic pentru cele mai prestigioase yachturi cu motor si vele

NEPTUN YACHT ROMANIA

www.neptunyacht.ro

WE ARE PROUD TO PROVIDE OUTSTANDING CAREER OPPORTUNITIES FOR OFFICERS. RATINGS AND CADETS ON A WIDE VARIETY OF VESSELS: CONTAINERS, CHEMICAL/OIL TANKERS, RO-RO, BULKCARRIERS, LPG CARRIERS, YACHTS, etc.

HANSEATIC
SHIPPING COMPANY LTD
Managing Owners & Operators
Hanseatic House: P.O Box:50127
CY-3601 Limassol, Cyprus
Tel.: +357 25846400
Fax: +357 25745245,
email:management@hanseatic.com.cy
http://www.hanseaticshipping.com

NAVMAR INCORPORATED LTD
manning services
22nd Delfinului Street
Navmar Bld., Ground Floor
900389 Constanta / Romania
Tel: + 40 241 545 950
Fax: + 40 241 545 951
email: management@navmar.ro
http://www.navmar.ro

OFERTĂ SPECIALĂ
pentru studenţii Academiei Navale "Mircea cel Bătrân"

În perioada 17 noiembrie – 22 decembrie 2007, la magazinul EPS, în baza carnetului de student, beneficiaţi de o reducere între 2-5% pentru orice produs sau serviciu cumpărat.

www.epsys.ro

EPS

Eficienta maxima
Preturi minime
Solutii IT complete

Produse: calculatoare, periferice şi accesorii pc, imprimante, consumabile;
Servicii: web design, magazine virtuale, baze de date, servicii hardware, personalizări prin serigrafie;
Gratuităţi : transpot în judeţul Constanţa, revizii în garanţie, consultanţă tehnică.

S.C. ERIKA POWER SYSTEMS S.R.L.

Adresă: Str. Portiţei, nr. 8,

Contact Tel: - 0766 10 25 62
- 0723 62 72 34
Fax : - 0341 10 28 49

E-mail : *epsys_1@yahoo.com*

www.epsys.ro/shop